

brat *frančišek* 2

*O kako sveto in ljubo,
prijetno, ponižno,
miroljubno, sladko,
prisrčno in nad vse
zaželeno je imeti
takšnega brata in
takšnega sina: našega
Gospoda Jezusa
Kristusa.*

(1Fp)

- Sv. Frančišek in Kristus
- Svinčnik zanj
- Pogovor: Horvat
- 6. srečanje pred jasljami
- Poromali smo na rdeči otok

- 3 Urednikova beseda
- 4 Frančiškova duhovnost
»Kako je sv. Frančišek, božji ubožec, v Jezusu prepoznal svojega bratca, ki je še bolj ubog - in kakšno povezavo ima to z mano.«
Duh Assisija
- 8 Naša evangelizacija
Svinčnik Zanj
Jezus ljubi svet po tebi
- 11 Iz naših družin
Gledati v skupno smer – zakonca Tinica in Tonček Horvat
Pogovor z novomašnikom p. Andrejem Sotlerjem OFMConv
- 18 Frančiškov svetni red
Sporočilo vsem br. in s. FSR in FM v Evropi
Odrinite na globoko – Duc in altum! (Lk 5,4)
6. srečanje pred jasicami
Slovesne zaobljube KB FSR (OFS) Sv. Ane KP
Volilni kapitelj KB FSR (OFS) Tolmin
Molitev za domovino v Kopru
- 28 Mladi Frančišku
»Za začetek storite to, kar je potrebno ...«
Spomin rojstva slovenskih FO
- 32 Pravičnost in mir
Br. Gwenolé Jeusset, frančiškan in mirovnik
Prihodnost je v srečanjih
- 36 Razvedrilo
Nagradna številčna izpolnjevančka
- 37 Korenine in sadovi
Javier Garrido: Rožice sv. Frančiška
- 39 Sveta dežela
Novice iz Svete dežele
Sprememba Božje previdnosti?
Rdeči otok

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.
GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA (FSR) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.

Izdajatelj:
Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4,
1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zbff/

Za založbo:

Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora:

Jernej Kurinčič OFM (glavni in odgovorni urednik)
Peter Skoberne FSR (naslovnica)
sestre FMM (Naša evangelizacija)
Metod in Mateja Trajbarič FSR (Frančiškov svetni red);
Prispevke za rubriko FSR pošljite na e-pošto:
metod.trajbaric@fsr.si

Prispevke pošljite do 2. 4. 2013

Gregor Pavlič FSR (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Jernej Kurinčič OFM (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Benjamin Tomažič (Napovednik)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik:

Aleš Porenta

Fotografija na naslovnici:

Michelangelo, *Bog Sin - sodnik na poslednji sodbi*, Sikstinska kapela, Vatikan

Oblikovanje in priprava:

Tina Bruno, Založba Brat Frančišek

Tisk:

Tiskarna Pleško, Medvode

Naklada:

2350

Naslov uredništva:

Küzmičeva 6, SI-1000 Ljubljana; tel.: 0590-717-25

ali 040-644-164;

E-mail:

revija.brat.francisek@ofm.si; faks 01 24 29 313;

Rokopisov in slik ne vračamo.

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na:

Narodni svet FSR Slovenije, Prešernov trg 4, 1000

Ljubljana

TRR 5156-2420-1900-4608-820 Raiffeisen banka d.d.

Maribor; sklic na 00 700-13

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Dragi bratje in sestre!

Pa smo spet v postnem času. Zgled našega »manjšega bratca« nas spodbuja, da tudi mi sklonimo glavo in si nanjo posujemo pepela, če ne na zunaj, pa v srcu. Ne da bi sami sebe dajali v nič, samo božja veličina je tako čudovita, da je pač stvarno, če

vemo, da smo pred njim manj kot nič. In da nam pripravlja imenitne stvari!

Pričevanja o tem, kako velike stvari Bog dela za nas, so tudi v tej številki Brata Frančiška – naj nas vse spodbudijo. Na začetku lahko berete o tem, kako je Frančišek v Jezusu prepoznal brata, ki je še bolj ubog. Sledi poročilo o muzikalu *Svinčnik Zanj*, pa dva pogovora – z zakoncema Horvat in p. Andrejem Sotlerjem. V Novi Gorici je bilo že šesto srečanje bratstva ob jasicah, v Kopru pa se veselijo novozaobljubljenih. Spet nas spodbuja k poglobitvi odlomek iz „Rožic“. Izveste lahko nekaj novic iz Svete dežele, pa kako je bilo na romanju na Madagaskar. Bolj zadaj pa različne priložnosti za nove pustolovščine v romarski družbi in za dobro branje.

Mir in dobro!
br. Jernej

»Kako je sv. Frančišek, božji ubožec, v Jezusu prepoznal svojega bratca, ki je še bolj ubog - in kakšno povezavo ima to z mano.«

Prepoznati v Tebi, Jezus, svojega ubogega brata? V bratu in sestri Tebe? Lahko izbiram? Če lahko, bi raje izbrala prvo možnost. A da Te zanima, čemu prvo? Zato, ker je lažja. Ničesar mi ni treba dati, ničemur se mi ni treba odpovedati. A da ni v redu, če izbiram zmeraj lažje poti? Veš, včasih je s Teboj tako težko. Ali nekaj zahtevaš ali se mi smeješ, kot se smejemo neumnostim majhnega otroka, ali me postavljaš pred realne in nerealne izbire ... Kot da sem ravno dovolj naivna, da Ti dovolim vse te posege v svoje življenje.

V povezavi s prepoznavanjem Jezusa kot svojega brata razmišljam o tebi, brat Frančišek. Morda bi mi lahko kaj povedal glede na to, da si se rodil kakšnih 806 let pred mano in te še poznam ter da tvoje ime dejansko še živi in nagovarja k svetosti. Ko brskam po pripovedih iz tvojega življenja, poskušam odkriti, kje in kdaj si zaslutil, da sta z Jezusom povezana na globlji ravni, da si delita duhovne gene. Pod Damjanovim križem? Morda že prej v naročju svoje mame Pike, ki te je izročala Bogu? Ko se nisi mogel načuditi, da z Njim deliš svoje rane? Spoleto? Murray Bodo v knjigi *Pot in sanje* opisuje tvoje doživljanje po spoletskih sanjah: »Ostale so iste kreposti: pogum in uslužnost, vite-

štvo in dogodivščine, čast in odločnost. Toda zdaj se niso preizkušale v vojni, ampak v bitkah človeškega srca. Frančišek je vedel, da se prava bitka odvija znotraj, in če bi lahko zmagal v tej bitki, klic k orožju ne bi bil več potreben. Ni vedel, ali je to mogoče; skušal je to urediti v svojem srcu in upal, da mu bodo drugi sledili. Začel je misliti na majhne stvari namesto na velike in se ukvarjati s seboj namesto s silami in ljudmi zunaj sebe. Molil je, da bi nekega dne tisti mali deček na trgu obstal široko odprtih ust ob pogledu na bosonovega berača, ki se sprehaja čez trg s pogledom, v katerem se blešči zmaga, in v razcapani obleki, ki žari od čistosti in ubožnosti duha.« Preobrat vrednot. Jezusa je moral prepoznati kot svojega ubogega brata, ki se ni daroval iz preračunljivosti, ampak iz ljubezni do človeka. Sanje o slavi so

se spremenile v sanje o pristnem uboštvu zaradi Boga.

Veliko si moral preiščevati skrivnost uboštva svojega brata Jezusa, ker si spoznaval, da lahko uboštvo postane namenjeno zgolj samemu sebi. Z uboštvom se lahko celo kitim in ponašam. Vendar pravo uboštvo prepoznajo moji bližnji. V Opo-minih si dobro zapisal prepoznavno zname-

nje za uboštvo: »Blagor ubogim v duhu, zakaj njih je nebeško kraljestvo'. Mnogo jih je, ki so vneti za molitve in sveta opravila ter se telesno mnogo zatajujejo

in postijo. Takoj pa so užaljeni in se pohujšujejo zaradi ene same besede, ki se zdi žaljiva zanje, ali zaradi kake stvari, ki jim je odvzeta.« Naj se vrnem nazaj k Bodu in priznam, da se v takšnih trenutkih sanje o žarenju od čistosti in o ubožnosti duha razblinijo. Ponovno vstopim v bitko svojega srca, začnem misliti na majhne stvari namesto velikih in se ukvarjati s seboj namesto z vsem drugim. Tako postane moj padec priložnost za vrnitev k Bogu.

Pri vseh tvojih življenjskih korakih, moj dragi brat Frančišek, najverjetneje ne gre za trenutek, ampak za nenehno prepoznavanje neskončnega Božjega darovanja samega sebe tebi. Ti si darovan, tebi je Darovan, ti se daruješ. Ugotovil si, da se lahko daruješ, pa čeprav ničesar nimaš, ker imaš v bistvu vse. »Gospod je tvoj pastir, nič ti ne manjka« (prim. Ps 23). Zaradi svojega uboštva zaradi duhovne genetike si neskončno bogat. Za Božjo luč postaneš prosojen do te mere, da lahko daješ tisto, česar se ne da kupiti, ampak je darovano. Siješ Boga. To je pa tudi to, kar potrebujejo tvoji bratje in vsi mi, ki smo s teboj na tak ali drugačen način povezani: Boga.

Naj se vrnem še malo k Tebi, Jezus, svoji naivnosti in Tvoji zahtevnosti. Kako zelo drugače je poslušati Tvojo besedo, kadar Te sprejem v svoje življenje in postajam uboga, torej vsa v Bogu. Sestra vsem in vsakemu. Verjamem, da takrat delam prave, pa čeprav bolj zahtevne izbire. Frančišek je hodil po Tvojih stopinjah, jaz želim hoditi po Frančiškovih, torej Tvojih. In zdaj postajam vse bolj in bolj radovedna: »Bo kdo zaradi Tvoje ljubezni, ki jo siplješ v moj vsakdan, hodil po mojih?«

s. Polonca Majcenovič ŠSFKK

Duh Assisija

V letu 2011 smo obhajali 25-letnico Duha Assisija, spomin na dogodek, ko je bl. papež Janez Pavel II. zbral v Assisiju predstavnike svetovnih religij z namenom, da bi molili za mir v svetu. Ob tej priložnosti je Generalni sekretariat za pravičnost, mir, ohranjanje stvarstva, ekumenski in medverski dialog v Assisiju (CEFID), ki ga vodijo bratje minoriti, izdal pet priročnikov, povezanih s to temo. Vsebina priročnikov si sledi takole: **Prvi** prinaša zgodovino ekumenskega in medverskega dialoga reda manjših bratov od Frančiška do danes. **Drugi** analizira temo Duha Assisija. **Tretji** pogloblja ekumenski dialog z pravoslavnimi in protestanti. **Četrty** predstavlja način dialoga z judi, muslimani, budisti in hindujci, **peti** pa govori o dialogu s kulturami in ateisti.

V naslednjih petih številkah te revije bo v nadaljevanjih objavljeno nekoliko skrajšano besedilo drugega priročnika z naslovom Duh Assisija avtorja p. Silvestra Bejana OFMConv. Slovenski prevod je pripravila ga. Kristina Škibin.

Pripravil: p. Tomaž Pinter

Uvod

Nauki sv. Frančiška odgovarjajo, čeprav ne neposredno, na nekatera vprašanja, ki še danes sprašujejo samozavest Cerkve in teološke raziskave po asiških dogodkih: Kaj je duh Assisija? Kateri so njegovi pomeni in njegove posledice? Kako so se rodili svetovni molitveni dnevi za mir, ki potekajo v Assisiju?

Kot verno bitje človek ne more najti svojega ravnotežja, če ne napravi v svoji nalogi naproti svetništvu/poveličanosti toliko korakov, kolikor jih naredi do odgovora na svoje človeške potrebe in

v svojem nenehnem bivanju kot iskalec veselja, bratstva in miru ...

Zasidran v Bogu človek posvečuje kraj, kjer živi in pomaga drugim hoditi skupaj, to je »duh Assisija«, to je način življenja Frančiškovega brata v svetu.

1. AVTOBIOGRAFIJA »DUHA ASSISIJA«

Moje ime je duh Assisija in sem rojen v mestu kamenja, ki se imenuje Assisi oziroma Orient, kot ga je imenoval Dante Alighieri. Majhno umbrijsko mesto, mirno in očarljivo, brez strateškega pomena in stran od velikih mednarodnih dogajanj in prometnih žil; z močnim čarom zaradi svoje nebojlene in pomirjujoče preprostosti, sposoben vplesti se v najbolj skrite koticke vsakega srca. Rodil sem se v tem kraju, ker ima Assisi svetega Frančiška in sveto Klaro, dve priči evangelija, ki sta ta kraj spremenili v središče vesoljnega bratstva in miru.

Sem Božji dar Assisiju, kolikor sem simbol frančiškove duhovnosti, ki »zmore združevati tudi tam, kjer je krščanstvo razdeljeno«. Kdor pozna zgodovino tega mesta, ve, da sem bil rojen pred letom 1986. Menim, da sem bil tistega oktobrskega dne samo »vstal«

in prevzel vesoljno moč, saj sem bil prisoten in deloval že v tkivu Cerkve in sem skozi zgodovino prešel do naših dni preko različnih kanalov in prič.

Moje ime je izbral Janez Pavel II. Poimenoval me je in javnosti prvič predstavil 22. decembra 1985, ko je govoril rimski kuriji ...! Včasih me je klical z imenom »logika Assisija«.

Kdo včasih napiše moje ime z velikim »D«, a ta privilegij, skromno rečeno, naj bi imel samo Sveti Duh. Raje vidim, da je moje ime napisano z malim »d«, ki ne izključuje Svetega Duha, prisotnega tudi v »malih« stvareh ljudi, ki ljubijo mir in se izročajo Bogu z molitvijo.

Ob raznih slovesnostih v mestu Ubožca je moja prisotnost zelo pretresla javno mnenje, tudi zunaj verskih okolij in slojev. Vem, zdaj nihče ne bi mogel spregledati datuma 27. oktobra 1986. Takrat sem sprožil mnogo vprašanj, pričakovanj ... Prav zato me mnogi sprašujejo: Kdo si? Kaj hočeš? Lepo vprašanje! Janez Pavel II. me je dobro poznal in me je tako opredelil: »da bi možje in žene, občutljivi za verske vrednote, pomagali drugim najti veselje in voljo do skupne hoje« ...

Te papeževe besede zelo dobro opisujejo mojo istovetnost ... Z drugimi besedami

bi rekel, da sem prizadevanje, ki zahteva od vseh ljudi, da bi očistili svojega duha predsodkov, sovraštva, ne-prijateljstva, ljubosumnja in zavisti, da bi živeli v bratstvu in solidarnosti in da bi bili delavci za mir v mislih in dejanju, z miselnostjo in srcem, v zavedanju lastnih človeških omejitev in ob priznavanju, da je mir vedno Božji dar. Vse te vrednote so bile predlagane tistega dne leta 1986 preko konkretnega pričevanja molitve, posta, romanja in tišine. Ob razlagi drugih je moja istovetnost prevzela drugačne poudarke:

- ☞ za nekatere pomenim iskati to, kar združuje, brez tveganja zmešnjave in brez strahu, da bi srečal drugačnost, v zavedanju skupne usode, skupnega izvora in skupne sreče, h kateri smo poklicani;
- ☞ za druge nakazujem in poudarjam ekumenski odnos, ki vabi »vsa ljudstva, ljudi, rase in jezike, vse narode in vse ljudi z vseh krajev zemlje«, kjer koli po svetu, da priznajo, da »so vse dobrine od Boga najvišjega in vsemogočnega,« navdušeno iskanje miru, predvsem med verstvi sveta;
- ☞ za nekatere sem stalna molitvena praksa, da bi prejeli dar miru od Boga, in kontemplacija, da bi znali razločevati navzočnost in dejavnost Besede Boga Stvarnika in Svetega Duha v vsaki pobudi kogar koli za mir, spravo in bratstvo;
- ☞ za nekatere je »duh Assisija« imel in ima široko temeljno ekumensko razsežnost;
- ☞ za nekatere imam nalogo, da »združim vsa verstva, da predstavim Katoliško cerkev kot služabnico dialoga in da izpostavim šibko moč verstev, ki se ne rodi iz prevlade, finančnih in političnih sredstev, ampak iz molitve in duhovnega pričevanja.«

Prevedla Kristina Škibin

Svinčnik Zanj

muzikal o Materi Tereziji

Je predstava mladih iz misijske skupine Pridi, ki navdušuje številne ljudi širom Slovenije. Premierna predstava je bila 13. oktobra 2012 v Kulturnem domu Ravne na Koroškem, od koder izvira skupina. Predstava je res pravi magnet, ki pritegne pozornost, saj predstavi življenje Matere Terezije v iskanju, notranjem boju in odkritju poklica za delo med ubogimi. Preprost »Žejen sem!« ubožca na postaji v Kalkuti v njej sproži klic in vabilo, da bi služila najbolj ubogim in jim prinašala ljubezen, po kateri hrepeni vsak človek. Žeja po ljubezni, sprejetosti in toplini je najgloblja žeja vsakega in tudi žeja Boga samega, ki trpi v vsakem oddaljenem, zavrženem in pozabljenem. Z majhnimi dejanji in držo ljubezni gladimo svet ljubezni – Božje kraljestvo. Jezus danes nima rok, oči, ušes in nog, ima pa nas. Če se mu predamo, lahko ljubi svet po nas. Po ogledu muzikala to sporočilo odzvanja v srcu in vabi, da postanemo tudi mi »Svinčnik Zanj«.

s. Mojca Korošec fmm

Jezus ljubi svet po tebi

Sem le majhen svinčnik v Njegovih rokah, pravijo zapisane besede Matere Terezije. Ta drobna žena z velikim srcem, ki je neizmerno ljubila bližnjega in Jezusa, se je že pred nekaj leti dotaknila človeštva. Njen zgled in njena dobra dela pa še danes odzvanjajo v svetu.

V misijonski skupini Pridi smo se odločili oživiti njeno zgodbo in jo preko muzikala približati ljudem. Ideja za ta projekt se je rodila že pred osmimi leti. Manjša ekipa se je skupaj s p. Brankom Cestnikom lotila ustvarjanja, a jabolko na veji še ni dozorelo in projekt je zaradi pomanjkanja časa zamrl. Pred dvema letoma se je pojavila želja, da stvar obudimo. Tako smo si poleti 2010 na našem vsakoletnem načrtovanju zadali cilj, da pripravimo muzikal. Zavedali smo se, da smo mladi aktivni pri več stvareh, priprava in izvedba takega projekta pa zahteva veliko dela in časa. Zato smo si dali dovolj prostora in celotno zadevo zasnovali v okviru dveh let. Tako se je prvo leto (2010–2011) muzikal pisal. Vsebina muzikala je produkt dela devetih mladih. Najprej si je bilo treba vzeti čas in poglobiti znanje o Materi Tereziji. Prebirali smo njen življenjepis, njena pisma (zbrana v knjigi *Pridi, bodi moja luč*), spoznavali življenje njenih sester misijonark ljubezni. Vzeli smo si en vikend za duhovne vaje ob Materi Tereziji za osebno izkušnjo ob njeni duhovnosti. Nato je sledilo pisanje dramskega besedila.

V lanskem letu (2011–2012) je bil naš cilj postaviti muzikal na odrske deske. Razdelili smo si vloge in imeli dovolj časa, da je vsak vzljudil svojo. Ker se na začetku vsi ustvarjalci muzikala še nismo dobro poznali, je bilo na spisku privajanje drug na drugega. Vaditi igro z ali pred nekom, ki ga še ne poznaš, ni prav lahko. A med nami je raslo zaupanje. Danes smo splekli

lepe odnose in smo si v oporo. Ne nazadnje vsi plavamo v isti juhi. Od oktobra 2011 smo vadili ob nedeljah zvečer. Imeli smo tudi nekaj celodnevni intenzivnih vaj. V izvajanje muzikala, ki je več kot samo to, kar vidi občinstvo, je vključenih okoli 30 mladih (pa tudi manj mladih) – pa naj bo to igranje na odru, igranje v bendu, izdelava scene, kostumov, pomoč v zakulisju, v promociji, pri logistiki, peki peciva za pogostitev ali pa pri molitvi za muzikal in izvajalce. Na pomoč sta nam priskočila tudi Gregor Čušin in Marjan Bunič ter nam pomagala s koristnimi nasveti. V soboto, 13. oktobra 2012, so na Ravnah na Koroškem muzikal obsijale odrske luči.

Ko je na vrsti dan za predstavo, ga celega posvetimo muzikalu. Že zgodaj popoldne nas čaka priprava dvorane, odra, instrumentov, luči, ozvočenja, priprava kostumov in rekvizitov, opevanje, vživljanje v vlogo, generalka in popravki, ličenje ter seveda molitev. Ko smo na odru, uživamo! Ljudem in Bogu se z muzikalom in vsak s svojim likom trudimo dati tisto največ, kar lahko, pa naj bo to v vlogi berača, umirajoče starke, nesramnega hindujca, skušnjavca, Boga ali Matere Terezije. Za seboj imamo že šest predstav in vsako bi lahko drugače opisali. Odzivi ljudi so nad našimi pričakovanji. Dvorane so vedno do konca zapolnjene, karte že v naprej razprodane. Še vedno nas kličejo in vabijo na vse konce Slovenije. Zasipajo nas s pohvalami. Čudovito je občutiti veselje,

navdušenje, po predstavi zreti v hvaležne solzne oči. Ustvarjalci muzikala se trudimo biti in ostati le majhni svinčniki v Njegovih rokah. Nočemo se prevzeti. Nočemo biti mi tisti, ki se počutimo slavne in pomembne. Želimo pokazati, da smo mladi pričevalci, ki živimo z Jezusom. Želimo približati življenje Matere Terezije in ljudi spodbuditi k temu, da lahko tudi sami z drobnimi dejanji ljubezni spreminjajo svet na bolje.

Kako majhni smo in še vedno amaterji, se zavemo vsakič, ko nam stvari ne gredo po maslu. Med predstavo smo že doživeli manjše nezgode. A na koncu vse skupaj izpade simpatično in si tako nabiramo »material«, kateremu se bomo nekoč od srca nasmejali. Prepričana sem, da se je zaradi sodelovanja v muzikalu vsakemu od nas življenje vsaj malo spremenilo. Ne samo zaradi obveznosti do muzikala in posledično odrekanja drugim stvarim, ampak tudi sami vsakič znova odkrivamo, kakšen vzor nam je ta velika žena. Odkrivamo, kako smo lahko prav mi sami svinčnik Zanj v vsakdanjem življenju. To se trudimo na delovnem mestu, med sovrstniki, tudi v tipljenju in preizkušnjah. Pri vsem tem pa

še spoznavamo, kako resnične in globoke so besede, ki jih prav mi sami prepevamo med muzikalom: »Jezus ljubi svet po tebi, tudi če si šibek v sebi. Bodi njemu ves predan, majhen svinčnik Zanj.« Res je!

Alison Kogoj

Kaj pravijo misijonarke ljubezni, ki so si ogledale premierno predstavo

Zdi se mi, da ste zadeli glavno sporočilo bl. Matere Terezije, ki je »I'm His pencil«, kot rečemo me, in kot se ponavlja tudi v vašem refrenu. Pokazali ste, da vsak izmed nas v skladu s talenti, ki jih je prejel, lahko naredi v življenju nekaj lepega za druge. In da tega ne naredi samo za odrešenje svoje lastne duše, ampak ker je sreča v tem, da se darujemo, da ljubimo druge – človek, ki je zagledan samo vase, ne more biti z ničemer zadovoljen, njegovo življenje je brez smisla. To ste dobro pokazali! Lepo je tudi to, da je muzikal narejen tako, da lahko sporočilo Matere Terezije dojamemo prav vsak, tako otroci, kot tudi odrasli – odvisno je samo od nas, ali bomo odprli srce, ali ne.

SM. Rose Rita

Gledati v skupno smer – zakonca Tinica in Tonček Horvat

Če vtipkaš v Google ime Tonček Horvat, najdeš kar nekaj zadetkov na Picasi (spletna stran, kamor lahko nalagaš fotografije), pa tudi v živo lahko Tončka pogosto vidiš s fotografskim aparatom, s pomočjo katerega beleži trenutke in prizore, da ne izginejo v času. Da je na marsikateri fotografiji njegova žena Tinica, niti ni potrebno poudarjati.

Se spomnita, kdaj je bila posneta prva fotografija obeh skupaj?

Oba: Spomniva se, da je bilo že dolgo pred najino poroko, ko še nisva vedela, da bova mož in žena. Slikali so naju skupaj na duhovnih vajah še kot mladince, vendar sva še gledala vsak v svojo stran. Druga slika pa je s Triglava, ko smo se kot mladinska skupina na Triglavu slikali pred Aljaževim stolpom. Sedela sva skupaj, vendar še vedno gledala vsak v svojo stran. Ampak potem sta najina pogleda začela iskati skupno smer.

Je veselje do fotografiranja strast, ki jo delita, ali v glavnem fotografira Tonček?

Tonček: Zdaj je fotoaparat moja vsakdanji spremljevalec, pa naj bo na romanju, izletu ali ekskurziji ter ob skoraj vsakem sončnem zahodu, kdaj pa kdaj pa tudi ob vzhodu. Fotografiranje ni moja strast, ampak konjiček. V glavnem fotografiram jaz, večkrat pa me Tinica tudi spremlja. Vesel sem in zahvaljujem se, da je bil Bog v moji preizkušnji (huda nesreča) usmiljen in naredil čudež. In tako se trudim videti v stvarih, ljudeh, prizorih majhne čudeže, ki nam jih Bog pripravlja.

Kako je pa z ostalimi zadolžitvami doma – kdo skrbi za kaj pri hiši?

Tonček: Za delo pri hiši smo pripravljene vsi, največ pa seveda žena Tinica. Morda imamo tudi nekaj sreče, da nimamo veliko dela, nimamo kmetije, imamo samo majhen vrt. Pri pospravljanju sodelujemo vsi, pri kuhanju pa tudi veliko pomagamo v kuhinji, da je prej pripravljeno.

Ob družini, ki sta si jo ustvarila, bi lahko predpostavljali, da tudi sama izhajata iz družin z več otroki. To drži? Kakšno je bilo vajino otroštvo? Kaj je tisto, kar sta prinesla od doma in želita, da je tudi del vajine družine?

Tonček: Da, izhajava iz vernih družin. Tinica ima sestro, brat njenega očeta (stric) pa je duhovnik. Jaz sem iz družine, kjer smo bili štirje otroci, v družini je bil samo oče zaposlen v tovarni v Kidričevem, medtem ko je mama skrbela za nas, delala na njivah in vrtu, da smo pridelali nekaj hrane doma. Tako kot sta moja oče in mama izhajala iz zelo vernih družin, smo tudi mi tradicijo nadaljevali, vsi trije fantje smo sodelovali v cerkvi in pomagali duhovnikom, sestra pa je pomagala doma.

Tinica: Kar sva prinesla iz svojih družin, sva skupaj nadaljevala in še zdaj poskušava živeti. Vesela sva, ko vidiva, da naju tudi najini otroci posnemajo.

...tako se trudim videti v stvareh, ljudeh, prizorih majhne čudeže, ki nam jih Bog pripravlja. (Tonček)

Frančiška že v srednji šoli, saj sem bil veliko tako s patri minoriti kot s svojimi sorodniki, ki so tudi veliko sodelovali z njimi in se z njimi srečevali. Še veliko bolj pa sva oba spoznavala svetega Frančiška skupaj z najinimi otroki, ki so v okviru skupine Frančiškovih otrok sodelovali v župniji.

Tisti, ki vaju poznajo, vedo, da sta tako vidva kot otroci čisto Frančiškovi. Sta že, ko so bili še majhni, slutila, kako se bodo odločali, ko bodo izbrali svojo pot?

Tinica: Ko so bili otroci še majhni, so bili res samo najini, nismo še posebej načrtovali njihove poti za naprej. Želela sva si, da redno in uspešno končajo šolo, potem pa si bodo že izbrali pravo življenjsko pot, saj sva upala, da jim bova dala dovolj vzgleda za vrednote, spoštovanje, skromnost in da bodo obdržali vero, v kateri sva jih vzgajala. Frančišek je bil samo bližnjica do tega.

Za marsikoga je šok, če/ko se kateri od otrok odloči za duhovni poklic. Kako sta vidva sprejela Ivino odločitev (Iva je sedaj v skupnosti frančiškank Marijinih misijonark)?

Tonček: Vesela sva, da se najini otroci sami odločajo glede pomembnih stvari. Še bolj pa sva vesela, če za njihove odločitve tudi veva in lahko pri njih sodelujeva. Iva naju je s svojo odločitvijo presenetila, pa ne tako, da bi obupala, ampak prav vesela sva, da se je odločila za duhovni poklic, saj si je želela biti med revnimi in ubogimi otroki. V začetku njene hitre odločitve, da gre od doma v redovno skupnost, nama ni bilo vseeno, da je šla od doma, saj sva vedela, da jo bomo zelo pogrešali, da nam bo

manjkala pri mizi, pri skupni molitvi in da bomo pogrešali tudi glas harmonike, ki jo skoraj vsak dan raztegnila za našo skupno pomiritev. Sedaj je že dve leti ni doma, vendar jo še vedno pogrešamo, dobrodošla je, ko pride domov. Hkrati pa smo vsi povezani z njo duhovno, v molitvi, Blaž in Jure pa tudi preko računalnika.

In ker starše vedno skrbi za njihove otroke, kakšni so zdaj vajini strahovi povezani z njimi?

Tonček: Najbolj naju je strah, da bodo najini otroci, zdaj že vsi odrasli, končali študij, pa ne bodo dobili zaposlitve za preživljanje. Iva si je že skoraj izoblikovala svojo pot, veva, kje je, veva, kakšno delo ima, kdo je njen sopotnik. Blaž in Jure pa sta v času, ko vedno bolj stremita za tem,

Ko smo spoznavali njegovo karizmo, njegovo življenje, naju je najbolj prevzel njegov odnos do ubogih, revnih, odnos do bratov in njegov odnos do narave, posebno še v teh težkih časih. (Tinica in Tonček)

da bi se osamosvojila, da si bosta morda našla svoji sopotnici in da bosta lahko skrbela zase. In v to smer grede tudi najjine skrbi – da bi se zanju najbolj izteklo. Še vedno se srečujemo pri skupni družinski molitvi, posebno zvečer. S Tinico sva si zadala nalogo, da moliva za vsakega posebej in jih predajava v Božje roke.

Oba sta tudi del Frančiškovega bratstva na Vidmu pri Ptujju, ki je še dokaj mlado. Kaj je tisto, kar vas povezuje, kaj dobivata v njem in kaj sama dajeta na razpolago?

Oba: Dolgo smo čakali, da je v naši župniji zaživela Frančiškova družina. Na začetku nas je bilo štirinajst, zdaj pa nas je že nekaj več. Pred tremi leti smo naredili prve zaobljube in tako je naše krajevno bratstvo sicer mlado, vendar pa močno v duhu sv. Frančiška. Veseli smo, da se redno vsak mesec dobivamo, veže pa nas Frančišek s svojo skromnostjo, ljubeznijo in svojim življenjem po evangeliju. Ko smo spoznavali njegovo karizmo, njegovo življenje, naju je najbolj prevzel njegov odnos do ubogih, revnih, odnos do bratov in njegov odnos do narave, posebno še v teh težkih časih. Zadovoljna sva, da smeva sodelovati tudi v svetu krajevnega bratstva, da lahko kot bratje in sestre skupaj sodelujemo pri mašah, pri raznih slovesnostih, da smo pripravili tudi svojo tridnevnicu v čast sv. Frančišku.

Dosti blagoslova pri vsem, kar počneta, da imata zagotovljen Frančiškov blagoslov, pa že tako ali tako vesta.

Pogovor pripravila Fani Pečar OFS

Ko sta stala na začetku skupne poti, kaj sta si želela? Kako sta si predstavljala pot? In kaj od tega se je do zdaj že uresničilo?

Tinica: Poznala sva se že precej časa pred poroko, tri leta pred poroko pa sva že začela razmišljati o skupnem življenju. Najbolj sva si želela, da bi takoj po poroki začela živeti v svojem stanovanju, sama. To se nama je tudi uresničilo, tako da sva takoj po poroki odšla kar daleč stran od najinih staršev in začela povsem živeti skupaj – samo Tinica in Tonček. Seveda sva želela imeti tudi otroke in leto dni po poroki se nama je rodila Iva, za njo pa še po slabih dveh letih Blaž, čez nekaj let pa še Jure. Živeli smo res skupaj lepo krščansko življenje, za katerega podlago sva si pripravila pri svojih starših.

In kje je v vajino (skupno in posamezno) življenjsko zgodbo vstopil sveti Frančišek?

Tonček: Tinica je spoznala sv. Frančiška v študentskih letih, saj je skupaj s patrom Martinom Kmetcem s štajersko skupino poromala v Assisi. Jaz pa sem spoznal sv.

Pogovor z novomašnikom p. Andrejem Sotlerjem OFMConv

Dragi p. Andrej, prosim, da Frančiškovicim sestram in bratom predstaviš svoje korenine, to je družino, iz katere izhajajo, kako in kdaj si začutil v sebi Božji klic za redovniško in duhovniško življenje.

Pozdravljeni. Izhajam iz Radovljice iz petčlanske družine, imam starejšo sestro Ireno in dvojčka Jonasa. Starša sta že pokojna in sta zdaj moja močna priprošnjika pri nebeškem Očetu.

Za duhovništvo me je nagovarjal zgled radovljjskih duhovnikov in drugih, ki sem jih poznal, se z njimi srečeval in

pogovarjal. Poleg domačega župnika pa je moje odraščanje v župniji močno zaznamovala navzočnost šolskih sester. Ob njih sem rasel, se navduševal za redovništvo in za svetega Frančiška.

Si duhovnik v redu sv. Frančiška. Kaj se te je dotaknilo, da si vstopil v njegov red?

Kot sem že dejal, je name vplival zgled šolskih sester svetega Frančiška Kristusa Kralja, za Frančiška pa sem se ogreval tudi na Brezjah pri Mariji Pomagaj, kjer živijo in delujejo bratje frančiškani. Kasneje pa ob bratih minoritih, ko sem pogosteje zahajal v Sostro in na Ptuj in se srečeval z njimi.

Smo v letu vere. Kakšno vlogo ima vera v tvojem življenju? Kje najbolj čutiš njen vpliv? Kje od tebe zahteva največ?

Vera ima v mojem življenju veliko vlogo, z njo se prebijam skozi preizkušnje, ki mi jih ži-

vljenje postavlja nasproti. Mislim, da se je Gospod bogato ozrl name, ko mi je dal dar vere.

Katera vrsta duhovniškega dela ti je najbližje? Kakšne izkušnje si imel doslej?

Po novi maši sem bil poslan kot kaplan v župnijo svetega Petra v Ljubljani, kjer so mi zaupani otroci in mladina, mlajše družine in bolniki. Duhovniško delo, ki ga opravljam, mi je blizu, saj sem se z otroki in mladino srečeval že kot bogoslovec, v večji meri pa kot diakon v tej župniji.

Kaj bi želel sporočiti bratom in sestram FSR (OFS), ki se trudijo v svetu živeti, kar ti živi v duhovništvu in samostanu?

Dragi bratje in sestre FSR (OFS), Gospod kliče vsakega izmed nas, da mu sledimo in s svojim življenjem pričujemo zanj v okolju, v katero nas je »postavil«. Želim vam, da bi ogenj, ki ga je v vas vnel zgled svetega Frančiška, nikdar ne ugasnil, ampak bi ob molitvi in zvestem življenju v majhnih stvarih ogreval in vžigal svet za Gospoda. Želim vam, da bi bili dobra »polej« za Gospodov ogenj.

Kaj te pri tvojem duhovništvu najbolj veseli? Zdaj si ga že dodobra okusil ...

Najbolj me veseli delo in druženje z mladino in mladimi družinami, saj ob njih rasti lahko opazujem, kako velike stvari Gospod dela v našem življenju. Ko rastem z njimi, postajam tudi sam bolj dojemljiv za tisto, kar je Jezus povedal z besedam: »Kdor ne sprejme Božjega kraljestva kakor otrok, nikakor ne pride vanj« (Mr 10,15).

Še kakšna beseda za konec?

Dragi bralci Brata Frančiška, kot Frančiškov manjši brat in kot vaš brat, se obračam na vas s prošnjo za nas tri novomašnike, da bi nas vaša molitev spremljala na poti našega duhovništva in redovništva, da bi kot mladi duhovniki ostali zvesti Bogu in zaobljubam, ki smo jih izrekli. Vas pa naj spremlja naš novomašni blago+slov.

Želim vam, da bi tako kot psalmist »izročali svojo pot Gospodu« (Ps 37,5) in kot božji služabnik nadškof Anton Vovk »v Gospoda zaupali«.

Ps 37,5 je moje geslo ob večnih zaobljubah,
Vovkovo škofovsko geslo
»V Gospoda zaupam«
je moje novomašno geslo.

In naj molijo za rajne

+++

K Stvarniku – nebeškemu Očetu se je 22. 12. 2012 preselila naša dobra, skromna, zvesta in ponižna sestra Barbara Potočnik. Na Božjo njivo – pobreško pokopališče v Mariboru smo jo pospremili 28. 12. Sv. mašo zadušnico sta darovala naš duhovni asistent p. Jože Urbanija in nekdanji župnik pri Materi Usmiljenja v Mariboru p. Lavrencij Anžel.

Naj nam Bog na priprošnjo naših pokojnih nakloni novih sester in bratov. Bogu hvala.

OFS – Sv. Marija Maribor.

V KB Mozirje smo se dan pred praznikom Gospodovega razglasenja poslovili od brata Staneta Jurkovnika. Frančiškove poklicanosti se je pokojni brat oklepal preko 25 let. Moč za tako vzorno življenje je črpal iz vsakodnevnih molitev in rednega prejemanja zakramentov. Dokler so mu moči dopuščale, je z ženo Francko rad poromal h Kraljici zlati in k sestram klarisam, s katerimi so bili vseskozi povezani v molitvi.

Dragi brat Stane, hvala ti za lep zgled služenja. Počivaj v Frančiškovem in Klarinem miru.

Marinka Napotnik OFS, KB Mozirje

Darovi

za revijo Brat Frančišek

Dragi bratje in sestre!

Ob začetku leta ste bili mnogi od vas spet zelo velikodušni, za kar smo vam iz srca hvaležni. Ste pa kar tudi nekajkrat klicali, češ da boste revijo odpovedali, ker zanjo zaradi pomanjkanja denarja ne morete plačati – rad bi vam ponovno vsem skupaj povedal, da je revija brezplačna ravno zato, da je na razpolago prav vsakemu od vas. Je pa potem lepo, da tisti, ki imajo možnost prispevati, to tudi storijo. Hvala za vašo radodarnost!

5 €	Koncilija Franci	15 €	Amalija Marinčič
5 €	Marija Kovač	15 €	Viktor Konjedic
10 €	Kotnik Marija	15 €	Šor Elizabeta
10 €	Pesjak Angela	15 €	Mirjana Furlan
10 €	Krajšek Jernej	15 €	Anica Švab
10 €	Turk Zinka	15 €	Viljam Kavčnik
10 €	ŠS Radovljica	15 €	Štor Vida
10 €	Vanda Toman	15 €	Pucelj Ana Marija
10 €	Polske Sestre	15 €	Kompara Florjana
10 €	Kovačič Jožica	15 €	Jolanda Zver
10 €	Rudman Marija	15 €	Sonja Zver
10 €	Franc Vrusič	20 €	ŠS DND
10 €	Francka Kosnik	20 €	Stiglič Nada
10 €	Svalj Karolina	20 €	ŽU Kamnica
10 €	Župnija Podgraje	20 €	Kristina Hafner
10 €	Dragica Jurkovič	20 €	Sramel Vihar Jasna
10 €	Dvoršak Marija	20 €	Matanic Ana
10 €	Kon. FBS	20 €	Lovrenčak Franc
10 €	Župnija Galicija	20 €	Franciska Turk
10 €	Škorjanc Ana	20 €	Perusek Marjeta
10 €	Demšar Darinka	20 €	Jožefa Gornjak
10 €	Acman Ivan	20 €	Protic Anja
10 €	Božič Olga	20 €	ŽU ŠmartnoobPaki
10 €	Frelih Ivanka	20 €	Marija Ferčak
10 €	Valič Cita	20 €	Svensk Marija
10 €	Peneš Marjan	20 €	Ancanski Elizabeta
10 €	Bojan Lesar	20 €	ŠS Sv. Frančiška
10 €	FBS Brezje	20 €	Lasbaher Franc
12 €	Kenda Marija	20 €	Kramar Jožefa
15 €	Zdravko Grahor	20 €	Helena Zore
15 €	Zora Rezek	20 €	Vidmar Darinka
15 €	Kočevar Branka	20 €	Anka Valenčič
15 €	Marija Marosa	20 €	Kovse Mirsada
15 €	Pristov Mirko	20 €	Sorli Stanislav
15 €	Kirn Ivana	20 €	Župnija Hajdina
15 €	ŠS Strossmayerjeva	20 €	Balazic Tinika

20 €	Kovac Primož	30 €	Zapret Roza
20 €	Markes Murova	30 €	SF Sv. Trojica
20 €	Tomazin Teja	30 €	Lidija Grbec
20 €	Marija Zorman	30 €	Marija Vačovnik
20 €	Orožen Martina	30 €	Urtejlj Ana
20 €	Marko Ceh	30 €	Zupanc Anja
20 €	Barbara Šoberl	30 €	Amica Vnuk
20 €	Mali Matija	30 €	FBS Sl. Bistrica
20 €	Turk Majda	30 €	Vid Premrl
20 €	Marija Stariha	30 €	Mateja Dolenc Voljč
20 €	Župnija Vrhnika	30 €	Marija Požgane
20 €	Resnik Marica	30 €	Cilka Gorenjšček
20 €	Gašper Blažič	30 €	Frančišek Krivec
20 €	Marjetka Levar	30 €	Vengušt Marija
20 €	Šebanc Danica	40 €	Vidmar Ana
20 €	Vida Bobek	40 €	Konvent ŠS
20 €	Balažič Matilda	40 €	Kranjc Cilka
20 €	Župnija Odranci	40 €	Zoran Spregar
20 €	Vivod Marija	40 €	Švab Emilija
20 €	Sever Ana	40 €	Konvent ŠS
20 €	Franc Grbec	40 €	Leopold Prevodnik
20 €	Marija Kokalj	50 €	Rudolf Zore
20 €	ŠS Ljubljana	50 €	Arhar Marjan
25 €	KB FSR Sv. Ana	50 €	FBS Brezje
25 €	Marta Hribovšek	50 €	ŽU Skomarje
25 €	Župnija Olimlje	50 €	Mavrič Janez
25 €	Senica Albina	50 €	Majda Mlinarič
25 €	ŠS Brezje	60 €	Alma Prijon
25 €	Nadija Markežič	60 €	ŠS Celovec
25 €	n.n., Ljubljana MO		in ŠS Šentrupert
30 €	Franc Kasl	100 €	Kacičnik Kristina
30 €	Katja Sabolič	100 €	Kuclar Minka
30 €	Nežka Božič	120 €	KB FSR Sv. Vid
30 €	Marta Cop	160 €	OFM Conv. Ptuj
30 €	Milena Golc	200 €	OFS Sv. Marija
30 €	Tone Vidic	200 €	KB FSR Sosro

Sporočilo vsem bratom in sestram Frančiškovega svetnega reda in Frančiškove mladine v Evropi

**Dragi bratje in sestre!
Naj vam Gospod podeli mir!**

Z velikim veseljem vam pošiljamo prigrizne pozdrave z združenega Evropskega kongresa OFS FRAME, ki je potekal v Lisieuxu od 9. do 15. julija 2012. To srečanje je bilo res nekaj posebnega, saj so se prvič v 800-letni zgodovini srečali bratje in sestre OFS iz »stare« Evrope. 75 članov OFS, 58 članov FRAME in 27 duhovnih asistentov OFS in FRAME iz 25 evropskih držav, od Norveške do Malte in od Portugalske do Ukrajine.

Čutili smo v veliko veselje nad tem, da smo skupaj, prvič združeni. Obilje milosti je bilo na tem prvem skupnem srečanju. Prejemali smo jo iz veselja nad našim srečanjem in spoznavanjem drug drugega, in druženjem na temelju naše skupne kulture, ki raste iz naših evropskih krščanskih korenin, zato smo

si lahko podelili izkušnje različnosti in mnoge izzive, ki jih le-te prinašajo.

S tem sporočilom želimo deliti z vami veliko duhovno moč, ki nas je gnala med kongresom, da smo se intenzivno pogovarjali, skupaj delali in delili drug z drugim. Kot svetni frančiškovi in FRAMA v Evropi nadaljujemo svojo pot v smeri, ki je bila načrtovana na Madžarskem in v Braziliji, na dveh zadnjih generalnih kapitljih. Njun cilj: odkrivati, poglobljati in živeti našo temeljno krščansko poklicanost v našem življenju in svetu z radikalnim življenjem po evangeliju, kot je živel Frančišek, da bi tako ponovno skupaj »popravili« Cerkev v Evropi v njenih mnogih kulturnih in družbenih okoljih.

Ponovno se odločimo, da bomo udeležili sklepe teh dveh kapitljev:

- ☞ ostati v tesnem odnosu z Bogom, ob stalnem sprejemanju spodbud po Njegovi besedi, predvsem evangelijih, in v življenju resnično prehajati od evangelija v življenje in od življenja k evangeliju, v dejanju in resnici;
- ☞ odločno nadaljevati pot spreobrnjenja, ki naj preoblikuje naše življenje; dovolimo, da se nas resnično dotakne v globini in nas spreminja kot spokorne brate in sestre;
- ☞ ljubiti, premišljevati in živeti vodilo, generalne konstitucije in obrednik

OFS in jih udeležati v naši svetni poklicanosti;

☞ upati si živeti našo vero v Evropi skozi prisotnost v družbenem in političnem življenju, dogajanje na kongresu nas bo spodbujalo k novemu zagonu za evangelizacijo Evrope;

☞ biti v ospredju in s pogumnimi predlogi spodbujati in podpirati vrednost človeškega življenja, družine in

vzgoje mladih v naših bratstvih in družbi (GK 24) ter pomagati trpečim v našem okolju;

☞ sprejemati in spodbujati življenjsko radost Frančiškove mladine, katere navdušenje je zelo razgibalo OFS na 1. evropskem kongresu. Nepozabni vrhunec je bilo skupno romanje OFS in FRAME v svetišče sv. Mihaela na otoku Mont St. Michel. Še naprej bomo iskali poti za nastajanje skupin FRAME v naših bratstvih. Zavezujemo se, da bomo odkrivali in uporabljali obstoječe dokumente CIOFS o FRAMI in na krajevnih ravneh spodbujali povezanost med OFS in FRAMO, da bi tako OFS lahko pomagal mladim Evropejcem pri

njihovi rasti v odgovorne odrasle in pri razumevanju družbene resničnosti našega časa.

**Odrinite na globoko – Duc in altum!
(Lk 5,4)**

Prvi korak je bil v tem, da smo se bolje spoznali. Prišli smo iz 25 različnih držav, vsak s svojo posebno zgodovino in jezikom, vendar smo vsi prepoznali naše bratstvo v Kristusu. Vsakogar se je dotaknila izkušnja drugega bratstva, predstavitev različnih razmer v bratstvih nam je pomagala otipljivo začutiti lepoto in izzive posameznih narodnih bratstev. Želimo nadaljevati po tej poti in delati za vedno večje in bolj vzajemno razumevanje in pomoč.

Odločili smo se, da se bomo srečali vsaka 2 do 3 leta na združenem Evropskem kongresu OFS in FRAME z namenom, da bi poglobili naše razumevanje frančiškovega poslanstva. Z veseljem sprejemamo ponudbo narodnega bratstva Bosne in Hercegovine, da bo gostilo naslednji evropski kongres.

V zvestobi Cerkvi smo kongres zauपालi varstvu Marije, Matere smehljaja, zvezdi nove evangelizacije, in vsako narodno bratstvo OFS in FRAME se je posvetilo Mariji po svojih predstavnikih. Spremljala nas je priprošnja sv. Terezije Deteta Jezusa, najmlajše doktorice v Cerkvi, in njenih staršev, blaženih Ludvika in Celije Martin, ki sta bila brat in sestra OFS. Predvsem smo hvaležni sv. Jožefu, varuhu Svete družine, brez katerega ne bi bilo kongresa.

Ves red zaupamo priprošnji sv. Elizabete Ogrske in sv. Ludvika, naj nas varujeta in oživljata naš pogum, da bomo v polnosti opravili svoje poslanstvo.

Prevedla Dorica Emeršič OFS

6. srečanje pred jaslicami

Nedelja, 13. januarja 2013,
pri Kristusu Odrešeniku v Novi Gorici

Krajevni bratstvi OFS Kostanjevica Nova Gorica in Gorica sta tudi letos pripravili bratsko srečanje ob jaslicah. Zbrali smo se v konkatedrali Kristusa Odrešenika v Novi Gorici ob prisotnosti mnogih članov OFS od blizu in daleč ter drugih vernikov, goriškega nadškofa Carla Redaellija in koprškega škofa Jurija Bizjaka, br. Aurelia Blasottija, p. Davida Šrumpfa in p. Tomaža Pinterja ter drugih duhovnih asistentov in duhovnikov – s hrepenenjem v srcu, »da bi se nas tudi danes dotaknilo Božje dete in bi v vsej polnosti, a tudi ponižnosti, začutili, kako je pred dvema tisočletjema Bog resnično stopil iz večnosti v naš čas in prostor, se rodil kot človek, in živel med nami ter nas s svojo krvjo odrešil.«

Molitveno srečanje so s petjem in glasbenimi točkami oblikovali in obogatili otroci iz domače župnije z gospo Dunjo Kovačič, dekliški zbor s Kostanjevice pod vodstvom Kristine Škibin in FO s Kostanjevice, Frančiškova mladina iz Vipavskega Križa, skavti in kitaristke iz goriške stolnice ter

otroški pevski zbor glasbene šole Emil Komel iz Gorice pod taktirko Michele De Castro ob spremljavi violine in harfe ter tenorist Danjel Vidmar ob orgelski spremljavi Neve Klanjšček.

Bratsko srečanje ob jaslicah je sad pobude goriškega bratstva v letu 2008 in se odtlej odvija v mesecu januarju že 6. leto. Dve sosednji bratstvi, zemljepisno tesno eno ob drugem, se nista poznali vse do pred dobrimi šestimi leti. Preprosta želja, da bi se sestre in bratje srečali in skupaj občudovali jaslice, se je takoj spremenila v obhajanje molitvenega srečanja in srečanja ob »condivisione« (sprejemanju in poslušanju). Izmenično branje odlomkov

iz frančiškanskih virov, ki opisujejo dogodke v Grecciu, molitve in petje – vse je potekalo v slovenskem in italijanskem jeziku in v prisotnosti ljudi, ki jih povezuje ista frančiškanska duhovnost, a izvirajo iz krajev, ki so bili petdeset let ločeni z bodečo žico. To je sodoben in občuten odraz dogajanja ob jaslicah, ki jih je prvič postavil sv. Frančišek pred 800 leti v Grecciu.

Le čemu je sv. Frančišek želel predstaviti jaslice?

Zanj je bil božič praznik nad vsemi prazniki in želel je, da bi vsi smeli občutiti v svojem srcu ljubezen, ki jo Bog goji do človeštva, s tem da je postal človek in prišel med nas kot dete. Ne smemo pozabiti, da se je leta 1223 sv. Frančišek

ravno vrnil iz Svete dežele, sicer globoko razočaran nad križarji, ki se niso hoteli odpovedati vojni, a hkrati nadvse ganjen, saj je smel obiskati kraje, kjer je živel Jezus. Ko se je naposled vrnil v Italijo in se je bližal adventni čas, je Frančišek želel pripraviti nekaj izjemnega za enega izmed svojih poslednjih tuzemskih božičev: poklical je zaupnega prijatelja Giovannija Vellita in ga zaprosil naj pripravi vse potrebno za obhajanje sv. maše na sveto noč v eni izmed njemu dragih votlin na gori Greccio. Prosil ga je, naj pripravi tudi jasli s senom, vola in oslička, kot je bilo nekoč v Betlehemu.

Nenavadni Frančiškovi zahtevi Giovanni ni ugovarjal. Nagonsko je spoznal, da je treba Frančiškovo željo izpolniti, in si je prizadeval na vse načine, da mu ustreže. Novica se je razširila po vsej Rietski dolini. V

tisti sveti noči leta 1223 so prihajali menihi, možje in žene od blizu in daleč ob soju sveč in bakel. Želel si je, da bi vsi občutili isto veselje, kot ga je doživel sam na kraju Jezusovega rojstva v Betlehemu, in da bi vsak z lastnimi očmi videl stiske, v katerih se je znašlo Božje dete, ko ni bilo najnujnejših stvari za novorojenca. Hotel je videti revščino, ki jo je moralo dete prenašati od svojega rojstva, da bi nas grešnike odrešilo. Potrdil je, da je lahko Betlehem kjer koli, tudi v Grecciu, sredi odročne, samotne in težko prehodne gozdne pokrajine, kajti Betlehem je najprej v srcu nas vseh.

Prvo »bratsko srečanje ob jaslicah« se je zgodilo v večernih urah leta 2008 v mogočni svetogorski baziliki. Kopala se je v somraku ob soju sveč, ki smo jih držali v rokah. Italijani in Slovenci smo bili naposled vsi skupaj, čeprav smo se komaj poznali. Oboji smo imeli za sabo skupno preteklost, polno globokih ran: v zraku si mogel občutiti potrpežljivo prestane bolesi, še posebno pri starejših, v vseh tistih dolgih letih, ko jih je ločevala bodeča žica, ki je za vselej spremenila njihove usode. Istočasno pa je od jaslic vela radost brez primere, praznična in nalezljiva. Spremenila se je v besede odpuščanja in zahvale, ki so privrele iz src med prošnjami spontane molitve.

Od 13. januarja 2008 dalje je postala nedelja Kristusovega rojstva zmenek, ki se mu ne moremo odreči, ne le za obe bratstvi iz Gorice in Nove Gorice, kajti pobuda se je razširila med vernike obeh mest in tudi vse do Franciškovih bratstev Furlanije in Julijske krajine na eni strani in koprške škofije na drugi. Še najbolj pa je za nas vse dragocena pridružitve slovenske Franciškove mladine iz Vipavskega Križa ter Franciškovih otrok ter mladih pevcev s Kostanjevice, skavtov in mladih kitaristk iz goriške stolnice sv. Hilarija in Tacijana, otroških zborov iz goriških župnij s slovensko narodnostno manjšino.

Molitveno srečanje ob jaslicah, ki potuje po bližnjih frančiškanskih samostanih in nekaterih župnijah, poteka izmenoma v Sloveniji in Italiji. Lansko leto je molitveno liturgijo obogatil nastop mladih iz stolnice, ki so nam predstavili jaslični prizor iz Greccia iz muzikala »Forza Venite Gente!« (»Dajmo, pridite ljudje!«), ki so ga uprizarjali božičnih dneh v Italiji.

Letos je gostitelj srečanja novogoriški dekan Aleš Rupnik v svoji homiliji poudaril, »da smo prisotni zbrani kot prijatelji pred jaslicami, da bi počastili Božje Dete, položeno v jasli, in da bi se vprašali, kje je naš Betlehem. V srcu človeka, v njegovi duši. Ker je v našem vsakdanjem življenju veliko napetosti in preobremenitev, smo v takšnih trenutkih na poseben način povabljeni, da gremo v Betlehem, da poiščemo Boga, še posebej, če peša naša vera, če v srcu občutimo pomanjkanje ljubezni. Pojdemo v Betlehem, da srečamo Jezusa tam, kjer je, ne v nekih izjemnih dogodkih zgodovine, ampak v resničnosti vsakdanjega življenja. Ob jaslih najdemo tudi Marijo, v njej lahko motrimo eno

najglobljih razsežnosti božičnega dogodka: Vse, kar se je dogajalo, je ohranila in premišljevala v srcu. Na vse, kar se ji je zgodilo, je gledala z Božjimi očmi. Samo zato je zmogla tolikšno ljubezen, da je v resnici izpolnila Božjo voljo. Takšna naj bo ljubezen tudi v naših življenjih,« je pozval g. Rupnik, ki je sklenil svoje razmišljanje s prelepo frančiškansko molitvijo »Gospod, naredi me za orodje svojega miru.

Molitveno uro pa sta naredila še bolj svečano s svojo prisotnostjo oba škofa. Končala se je z njunim skupnim blagoslovom. Tik pred tem je škof Jurij Bizjak v krajšem nagovoru povedal: »V božičnem času poslušamo petje angelov, petje pastircev, se ob tem veselimo ter postanemo ob jaslicah vsi na nek način otroci. To nam tudi Kristus naroča: če se ne spreobrnete in postanete kot otroci, sploh ne pridete v nebeško kraljestvo. In božični čas je takšen, nas tako z lahkoto zajame in postanemo spet tisti otroški, preprosti, kakor je prav in kakor nam lepo pristoji. Betlehemska votlina, štalca, je pred nami in tam notri se vse zgodi. Tja notri se zazremo. Zazremo se v betlehemsko štalco in se zamaknemo

ter nas kar posrka. Ni treba dosti truda, samo, da se človek ustavi in vidi, dojame, v čem je tista njihova sreča. Nimajo nič, vsi so skrajno revni, vse, kar so imeli, so vedno z lahkoto nosili s sabo. Imajo samo eno stvar: imajo drug drugega. In s tem so srečni in s tem so veseli. Bolj ko je človek starejši, vedno bolj vidi, spoznava in je vedno bolj prepričan, kako je to res. Je pa res, da tega dostikrat ne znamo. Ne opazimo, da je naša prava, edina sreča v tem, da imamo drug drugega in da znamo drug drugega razveseliti na različnih ravneh, v tistih drobnih vsakdanjih, v skupnostih, kjer živimo. Če nam to uspeva, potem je vse v redu. Je vse prav. Vsem želim, da bi ta misel, to bogastvo, to veselje in ta toplota, svetloba božičnega praznika šla z nami naprej vsak dan bolj v tem letu, ki je pred nami.«

Nadškof msgr. Carlo Redaelli se je prisrčno zahvalil za vabilo, za lepo doživeto izkušnjo in povedal, da se je med molitveno uro večkrat v mislih pomudil v majhnem samostanu v Grecciu, ki se trdno oklepa visoke stene, in v votlini, v kateri je sv. Francišek umestil jaslice med evharistijo. Poudaril je veliko

Frančiškovo intuicijo, saj prek jaslic lahko konkretno občutimo Jezusovo človeškost. »Gospod, Božji sin, se je učlovečil, postal otrok in se nam izročil v roke. Ob tej človečnosti, ob otročičku, ki se smeje, joče, se hrani, ob otroku, ki mora, kot pravi evangelij, napredovati v starosti, modrosti in

milosti pred vsemi ljudmi, se tudi mi počutimo bolj ljudje in bratje. Začutimo se kot osebe, ki morajo odložiti svoje oklepe, težave, zaprtost, predsodke in ki odkrijejo v Jezusovi družbi pravo bratsko razpoloženje. V betlehemske votline ne gredo vojaki, gredo pastirji, gredo revni ljudje, ki sprejmejo oznanilo miru, ki nam ga daje Bog. Daje nam ga ne le v nebesih, kamor si želimo in kjer upamo, da bomo nekega dne združeni z Njim. Daje ga tudi nam tu na zemlji, dan za dnem.«

Priprave na molitveno srečanje in sam dogodek so ponudili še eno priložnost za širjenje »duha Assisija« v današnjem svetu, ki ga pretresajo sramotni finančni in politični škandali, protesti, vojne, lakota, materialne in duhovne

stiske ljudi, ki so posledica izgube vere, temeljnih moralnih in etičnih vrednot. Sv. Frančišek s svojo karizmo postaja prav zato vse aktualnejši. Ni samo svetnik 13. stoletja, ampak prepričljiv Kristusov glasnik tudi za današnji čas, ki tako zelo hrepeni po družbeni pravičnosti, sočutju, ljubezni ...

Molitveno srečanje prinaša globoko sporočilo prizadevanja za mir v svetu in razkriva simboliko postavljanja jaslic v naših cerkvah, družinah, v naših srcih ... Je tudi čudovita priložnost za povezovanje Frančiškovih otrok in mladine, bratov in sester Frančiškovih družin in vseh ljudi dobre volje, vernih in nevernih, mladih in starih, revnih in bogatih. Vsi smo bratje in sestre, vsi smo po Božji dobroti in usmiljenju del vesoljnega bratstva, kot je učil in živel naš oče Frančišek.

Hvaležni smo slehernemu, ki je pripomogel in sodeloval, da je bilo letošnje molitveno bogoslužje pred jaslicami povezovalno in globoko občuteno. Še posebna zahvala pa gre otrokom in mladini ter našim dragim krasilkam Adrijani in Boži, ki sta nam letos darovali čudovite, preproste jaslice.

Krajevni bratstvi OFS iz Gorice in s Kostanjevce

Slovesne zaobljube KB FSR (OFS) Sv. Ane Koper

Na praznik brezmadežnega spočetja Device Marije, v soboto 8. decembra 2012, smo imeli pri frančiškanih v cerkvi Svete Ane v Kopru veliko veselje.

Pet kandidatke je javno izreklo slovesne prve zaobljube Frančiškovega svetnega reda (tretjeredniške), namreč ELIZABETA, IVANKA, MILKA, DUNJA, EDA, dve članici pa sta zaobljube obnovili, namreč DOROTEJA IN ZMAGA.

Zaobljuba je slovesno cerkveno dejanje, s katerim kandidat v zavesti, da ga je poklical Kristus, obnovi krstne obljube in javno potrdi lastno odločitev za življenje po evangeliju v svetu po zgledu svetega Frančiška in po vodilu FSR (OFS).

Praznovanje smo pričeli pred Najsvetejšim s skupno molitvijo za duhovne poklice in za svetost že poklicanih, pri kateri smo lahko sodelovali ob pripravljenem besedilu na projekciji. Pred sveto mašo so bile še litanije Matere Božje.

Slovesni obred zaobljub je potekal med sv. mašo, ki jo je daroval pater Boris Markež, duhovni asistent koprškega bratstva.

V Frančiškovo svetni red je kandidatke sprejel predsednik pokrajinskega sveta FSR (OFS) škofije Koper, brat Zoran Kenda, ob prisotnosti brata Mirka Potočnika, nekdanjega predsednika NS FSR (OFS) Slovenije, v imenu Cerkve pa je to potrdil naš pater Boris Markež.

Cerkev Svete Ane ni župnija, ampak je oltarno občestvo. Zato so zaobljube

članov FSR (OFS) še toliko pomembnejša in večja pridobitev oltarnega občestva Svete Ane. Pri sv. maši smo pri prošnjah posebej prosili Gospoda, da bodo kandidatke obljube, ki so jih slovesno podale, izpolnjevale tudi v življenju, da bodo rade prihajale v frančiškansko cerkev Svete Ane v Koper in se tudi še bolj vključile in sodelovale pri raznih molitvenih skupinah. Naj bodo članice FSR (OFS) svetle zvezde, na katere bomo ponosni vsi skupaj.

Ob koncu sv. maše se je v imenu oltarnega občestva Svete Ane ga. Marta Mihelčič zahvalila:

- ☞ bratu Zoranu Kendi, da je sprejel prošnje kandidatke in jih sprejel v bratstvo FSR. Prosila pa ga je tudi, naj jih po svojih močeh spremlja v molitvi;
- ☞ bratu Mirku Potočniku za sodelovanje in pomoč;
- ☞ patru Borisu Markežu kot duhovnemu asistentu, ki je pripravil članice za sprejem v članstvo FSR;
- ☞ za vzpodbudne besede in molitve.

V znak zahvale, spoštovanja, ljubezni in miru je vsakemu izročila cvet amarilisa.

Ko bodo izvedene volitve KB FSR (OFS) Svete Ane v Kopru, pričakujemo, da se bo predstavilo tudi novo vodstvo.

MIR IN DOBRO! Strunjanska Mati Božja, prosi za nas!

Volilni kapitelj KB FSR (OFS) Tolmin

Dne 4. 12. 2012 smo volili novo vodstvo krajevnega bratstva FSR (OFS) Tolmin. Poleg bratov in sester so se kapitelj udeležili p. Slavko Stermšek, pokrajinski duhovni asistent, in br. Stanko Šorli, tajnik pokrajinskega sveta, ki je kapitelj tudi vodil.

V uvodnem govoru nam je p. Slavko podal nekaj spodbudnih besed. Bratje in sestre FSR (OFS) naj se ravnajo kot sv. Frančišek po evangeliju Jezusa Kristusa. Teorija naj se spremeni v prakso.

Vera mora biti dejavna, s tem smo oznanjevalci. Poudaril je, da je dobro uporabljati Katekizem Katoliške cerkve. Nova evangelizacija je, da evangelij začnemo živeti znova. Leto vere je priložnost za okrepitev dejanj ljubezni. Apostol Jakob pravi: »Kaj pomaga, če kdo pravi, da ima vero, del pa nima?« Vera brez del je mrtva.

Br. Stanko pa nam je ob pogledu na gorečo adventno svečo dejal, da nam ta svetloba naznanja pričakovanje. Hvaležni smo Bogu za vse, kar nam je v teh letih dal. Z zaupanjem v Božjo pomoč pa se dajmo na razpolago bratstvu in vsak naj v ponižnosti sprejme služenje, če bo izvoljen.

S. Marinka je podala poročilo preteklih treh let našega bratstva. Sestre in bratje živimo v medsebojni povezanosti, se redno srečujemo. Bilo je pa tudi precej lepih doživetij in sodelovanja v župniji.

Neposredno pred volitvami smo zmolili molitev k Svetemu Duhu in prebrali iz spisov sv. Frančiška 1Fp10, 4-10.

Izvolili smo nov svet krajevnega bratstva:

- ☞ predsednica: Marinka Kenda
- ☞ podpredsednica: Mirjam Marinič
- ☞ tajnica: Ida Kavčič
- ☞ blagajnik: Jožica Kavčič
- ☞ odgovorna za vzgojo: Irena Rot

Po volitvah nas je brat Stanko opogumil še z besedami bl. Janeza Pavla II.:

- ☞ Cerkev od nas pričakuje, da delamo
- ☞ odriniti moramo na globoko
- ☞ enotno služiti v prid božjega kraljestva
- ☞ s pogumnim življenjem pričevati
- ☞ dati lasten prispevek za poglobitev ljubezni in spoštovanja človeka
- ☞ poglobiti temelje univerzalnega bratstva
- ☞ izogibati se oblikam izkoriščanja
- ☞ pričevati v okoljih, kjer živimo
- ☞ do stvarstva imeti bratski odnos
- ☞ izpolnjevati krstne obljube in obljube, ki smo jih dali ob vstopu v FSR (OFS)

P. Slavko je blagoslovil novo vodstvo, vsi smo se z molitvijo priporočili Bogu ter zapeli zahvalno pesem. Na koncu smo se še zadržali ob pogovoru in prigrizku.

Bogu hvala za vse. Sv. Frančišek prosi za nas.

s. Ida Kavčič

Molitev za domovino v Kopru

Pri frančiškanih v cerkvi Svete Ane v Kopru smo molili za domovino devet prvih petkov, od junija 2012 do februarja 2013. Molili smo pred Najsvetejšim neprekinjeno 24 ur. Pričeli smo na prvi petek v mesecu ob 16.00, nato pa celo noč do naslednjega dne, sobote, do 17.00. Štirindvajset ur smo bili pred Jezusom, pred živim Jezusom v podobi svete hostije, in prosili za domovino ter se zahvaljevali Gospodu za vse, kar od njega prejemo, za vse milosti in modrosti. Da ni bil Jezus sam, smo se dogovorili, da sta bila ob njem vsaj dva ali skupina, ki smo se menjavali vsako uro.

Tudi na kulturni praznik v petek, 8. februarja 2013, smo molili za domovino. Naš pater Boris Markež je izpostavil Najsvetejši ob 11. uri dopoldne v ogrevani kapeli Svetega Andreja. Vse do večerne sv. maše

smo prihajali k Jezusu s prošnjami in zahvalami. Torej ves čas, ko so v Ljubljani potekala zborovanja in protesti, smo v Kopru pred Najsvetejšim prosili Jezusa za domovino. Ob 16. uri je bilo Najsvetejše preneseno v cerkev Svete Ane, kjer smo imeli še posebno skupno molitev za mir v duhu Assisija. Molitev smo sklenili z litanijami in s sv. mašo.

Pri frančiškanih v Kopru imamo vsakega 27. v mesecu pred Najsvetejšim posebno molitveno uro za mir v duhu Assisija.

Naj bodo te besede povabilo in spodbuda tudi za druge, pridite radi v Koper, Sveta Ana vas pričakuje.

Strunjanska Mati Božja, prosi za našo domovino! Mir in dobro!

Marta Mihelčič

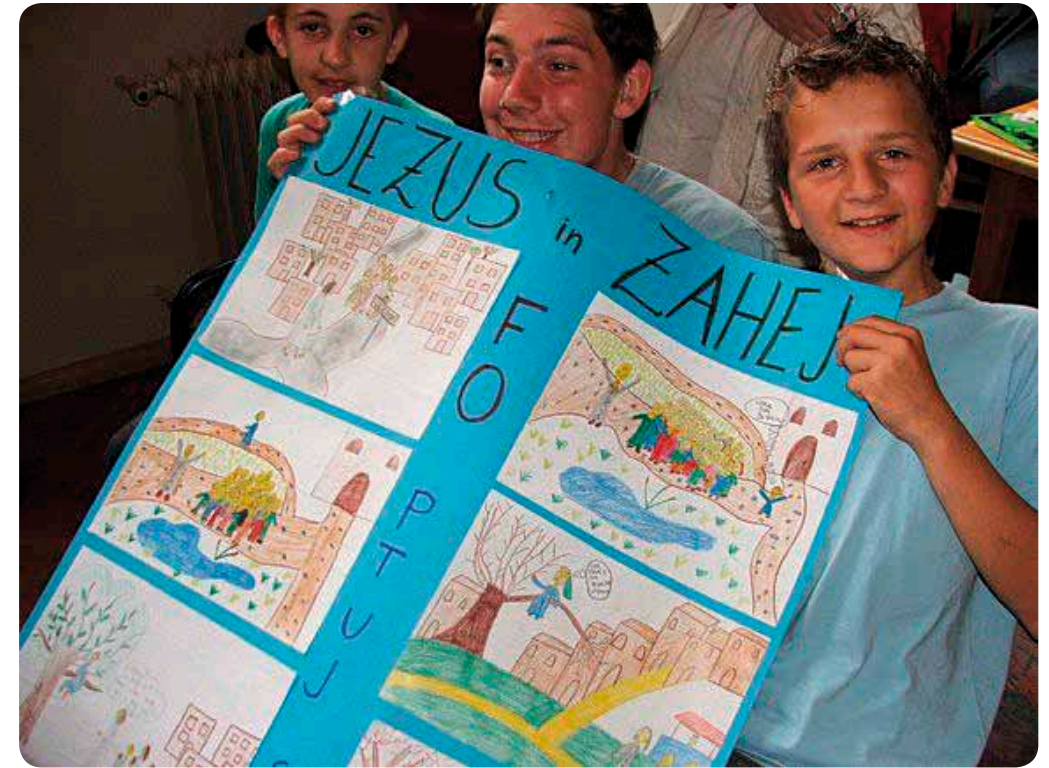

»Za začetek storite to, kar je potrebno ...«

Spomin rojstva slovenskih Frančiškovih otrok

Ker sem bila pred nedavnim blagoslovljena s poslanstvom materinstva, se danes še bolj kot prej zavedam pomembnosti rojstva, pa naj bo rojstva človeka, odnosa, dogodka, ki je spremenil zgodovino ... Spomin rojstva je pomemben tako za »rojene-ga« kakor za »rojevajočega«, tistega, ki je dal svoje moči in velik del življenja za to, da se je porodilo novo življenje. Ob tem se mi spomin vrača več kot 25 let nazaj, ko se je pričela rojevati ideja

o Frančiškovih otrocih. Najbrž je več bratstev na podoben način, morda celo približno ob istem času začelo razmišljati o skupini Frančiškovih otrok. Prepričana sem, da je tudi sv. Frančišek, Božji mož velikih vizij, sanjal o takšnih skupinah, ko je ustanovil Frančiškov svetni red, pa tudi ne dvomim, da je iz nebes pomagal pri tem, da se je v mislih nekega ptujskega dekleta utrnila ideja, ki je z Božjo pomočjo zrasla v to, kar občudujemo danes. Prva »mladika« takšne skupine otrok je namreč pričela poganjati na ptujskem koncu. Morda mnogi ne poznajo »uradnih« začetkov Frančiškovih otrok, ki so pravzaprav nekakšna logična širitev Frančiškove družine, če želimo, da bodo bratstva živela in se pomlajala. Ker sem tudi

sama ena prvih Frančiškovih otrok, ki je v teh letih sicer že zrasel v FSR-jevko, pa se kljub temu še spominja, kako smo začeli, želim s tem zapisom spomniti sebe in druge, kako veliki dogodki so del našega življenja, četudi so najprej videti majhni. Tako je učil tudi naš zavetnik, ki je dejal: »Za začetek storite to, kar je potrebno, potem tisto, kar je mogoče, nazadnje boste presenečeni opazili, da delate celo nemogoče.«

Leta 1986 je bila v župniji sv. Jurija na Ptuj v velikem veselju ustanovljena Frančiškova družina. Bratje minoriti so vanjo vabili družine, mlajše in starejše farane, vse, ki so želeli resno slediti idealom Frančiškovega uboštva v svetu. Med mnogimi farani (število bratov in sester je takrat bilo čez 70)

sta se za Frančiškom odločili hoditi tudi dve nekoliko večji družini s (takrat) štirimi otroki, v letu 1986 Emeršičevi (iz te družine izhajam tudi sama) in v letu 1989 Tikvičevi. Starši so nas od vsega začetka jemali seboj na srečanja (navsezadnje se ne imenujemo zaman Frančiškova družina), pogosto pa smo se, ko je bilo težko vzdržati s starši na srečanju, otroci podili po župnijskem dvorišču, plezali po župnijski češnji in ugnali marsikatero lumparijo. Ker to dolgoročno ni moglo trajati, se je pogumna mladinka, članica Frančiškove družine, Jelka Korošec (danes poročena Šešerko), odločila, da bo z nami začela spoznavati sv. Frančiška poleg plezanja po češnji tudi preko katehez, pesmi in igre. Ob istem terminu kot Frančiškova

Ob istem terminu kot Frančiškova družina smo se tako pričeli srečevati tudi otroci, v prvem delu ločeno od družine, v drugem delu pa vselej skupaj. Kakor je namreč za vsako družino pomembno, da živi skupno življenje, se mi to zdi nepogrešljivo tudi za Frančiškovo družino.

družina smo se tako pričeli srečevati tudi otroci, v prvem delu ločeno od družine, v drugem delu pa vselej skupaj. Kakor je namreč za vsako družino pomembno, da živi skupno življenje, se mi to zdi nepogrešljivo tudi za Frančiškovo družino, zato me nekoliko čudi, ko slišim, da imajo danes marsikje otroci čisto ločena srečanja od odraslih, verjamem pa, da niso vsi starši Frančiškovih otrok vključeni v FSR in je zato situacija drugačna. Pa vendar menim, da je prav težiti k temu, da smo ena družina, in ne da se srečamo le enkrat letno na kakšnem festivalu (to ne želi biti kritika, ampak spodbuda odgovornim za vzgojo FO in FSR, da bodo še bolj iskali skupne poti).

Prvih nekaj let se je skupina teh otrok formirala, se povečala za 6 otrok in v letu 1990 smo si naredili tudi uradno ime »Frančiškovi otroci« (kot ustanovni datum FO tako velja 1. april 1990), pričeli voditi uradni zapisnik, izdali smo tudi nekaj številčk naše »revije« Žarek, ki bi zaslužila posebno obravnavo. Naša srečanja smo začeli z molitvijo, iz katere mi še danes v spominu odzvanja: »Ti vse veš, ti veš, da te imam rad.

Pomagaj mi, da te bom imel še rajši.« Nikoli ne bom pozabila tudi tega, da smo vselej postavili stole v krog in pustili dva stola prosta, enega za Jezusa in drugega za sv. Frančiška. Lahko si predstavljate, koliko smeha je bilo, če je kdo, ne vedoč, kaj pomenita prazna stola, sedel Frančišku ali Jezusu na kolena J. Z leti je skupina seveda rasla, otroci so odrasli in prišli so drugi. Za nekaj let je celo zamrla, kar je bila velika žalost našega krajevnega bratstva, v zadnjem letu pa ponovno živi, vodi pa jo kdo drug kot nekdanji Frančiškov otrok. Iz naših vrst sta prišla tudi duhovnika minorita, bratranca p. Damijan in p. Dominik Tikvič, in že kar nekaj mož in žena ter mamic in atijev.

... smo vselej postavili stole v krog in pustili dva stola prosta, enega za Jezusa in drugega za sv. Frančiška.

O prvi skupini FO je moč najti nekaj uradnih zapisov: simpatičen opis našega dela je zapisala voditeljica Jelka v revijo Srečanja (Jelka Korošec, Frančiškovi otroci, v: Srečanja 1990 (letnik 21), št. 5-6, str. 78-79). Resno obravnavo teh začetkov je v svojem diplomskem delu na Teološki fakulteti podal br. Damjan Tikvič (Damjan Tikvič, Razvoj skupin Frančiškovih otrok in mladine na Slovenskem, Ljubljana 2005). Poleg ptujске skupine FO je v strokovni literaturi moč najti še obravnave nekaterih drugih skupin: Katarina Deotto je na

On (sv. Frančišek, op.ur.) nas z zgledom svoje ljubezni do Kristusa v bratih uči, da otroci, mladina, družine, ostareli, redovniki, redovnice ... vsak v svojem stanu in poslanstvu rojevamo resnično bratstvo.

Fakulteti za socialno delo leto kasneje (2006) napisala diplomsko nalogo z naslovom Frančiškovi otroci Vipavski križ: prikaz in analiza del. Že leta 1998 je Eva Jurkovič na katehetsko-pastoralni šoli v Mariboru v zaključni nalogi obravnavala pojav drugega izmed podmladkov Frančiškove družine; njena naloga nosi naslov Frančiškova mladina. Gotovo sem spregledala še kakšno obravnavo te teme. Kot vidimo, je do neke mere že poskrbljeno za to, da smo ovekovečili nastanke slovenskih Frančiškovih otrok (FO) in Frančiškove mladine (FRAMA), ki so se razcvetele v bogato drevo več generacij, gotovo pa bi si te skupine, ki so aktivne tudi drugod po Evropi, zaslužile še večjo pozornost.

Z veseljem prelistavam revijo Brat Frančišek ter v njej in v drugih revijah Frančiškovih manjših bratov berem o tem in onem srečanju, duhovnih vajah, taboru Frančiškovih otrok ali mladine

(FRAMA), skupin, ki skupaj z bratstvi OFS povezujejo vse tri veje prvega reda Frančiškovih bratov in tudi tako presejajo tisto davno zgodovinsko delitev. Zato je bolj kot vse študije pomembno, da se člani katere koli »skupine« znotraj velike Frančiškove družine, frančiškani, kapucini, minoriti, sestre klarise, redovnice tretjega reda, Frančiškov svetni red, Frančiškova mladina in Frančiškovi otroci, zavedamo, da smo del ene družine, ki ji je skupna ljubezen do serafinskega svetnika sv. Frančiška. On nas z zgledom svoje ljubezni do Kristusa v bratih uči, da otroci, mladina, družine, ostareli, redovniki, redovnice ... vsak v svojem stanu in poslanstvu rojevamo resnično bratstvo. Imejmo v tem velikem bratstvu vselej glavni prostor pripravljen za Jezusa in sv. Frančiška, gotovo bosta vesela, če jima kdaj pa kdaj sedemo v naročje J.

Cecilija Oblonšek

Napovednik dogodkov APRIL 2013

12. do 14. aprila

Vipavski križ in Kančevci:

Duhovne vaje za Frančiškov svetni red

20. april

Ljubljana:

Srečanje svetov pokrajinskega bratstva OFS (FSR)

MAJ 2013

4. maja 2013

Narodni tabor OFS (FSR) in festival FO in FRAMA

JULIJ 2013

Frančiškov tabor 2013:

30. junija do 6. julija 2013

za otroke

7. julija do 13. julija 2013

za najstnike

14. julija do 20. julija 2013

za družine

OKTOBER 2013

12. oktobra 2013

Tečaj Frančiškove duhovnosti

NOVEMBER 2013

8. do 10. novembra 2013

Vipavski križ in Kančevci:

Duhovne vaje za Frančiškov svetni red

Intervju: br. Gwenolé Jeusset, frančiškan in mirovnik

Prihodnost je v srečanjih – 2. del

Brat Gwenolé Jeusset, član pariške frančiškanske province in izvrsten poznavalec islama, je 20 let svojega življenja preživel v Slonokoščeni obali. Zatem je bil predsednik Frančiškanskega mednarodnega sveta za odnose z muslimani ter predsednik Komisije za islamsko-krščanski dialog na ravni francoske škofovske konference. Od leta 2003 deluje v Istanbulu kot član bratstva, zadolženega za pospeševanje srečanj med kristjani in muslimani tako na ravni frančiškanskega reda kot tudi v celotni Turčiji. Revija Svetloba besed je objavila njegovo knjigo Sveti Frančišek in sultan (2008), posvečeno srečanju sv. Frančiška in egiptovskega sultana Malika al-Kamila leta 1219.

Turčija si zelo želi v Evropsko unijo, vendar je Evropska unija noče. Zakaj tako?

Želel bi si, da Turki ne prenehajo s svojo željo vstopa v Evropsko unijo, saj ta njihova želja pomeni tudi pripravljenost, da se Evropski uniji prilagodijo. Napačno je, da se vnaprej odbije določena država, ki želi sprejeti naše vrednote. Če bi Turčija sprejela evropske zakone in bila sprejeta v Evropsko unijo, bi se na svetu ustvaril pomemben blok, sestavljen iz kristjanov in muslimanov, kar bi za mir na svetu pomenilo nekaj povsem novega in pozitivnega. Ne smemo se bati vstopa muslimanov v Evropsko unijo: če v Evropski uniji, utemeljeni na skupnih vrednotah, slo-

žno živijo ateisti in kristjani, zakaj ne bi mogli ateisti, kristjani in muslimani? S tem bi se zavrgli vsi argumenti, ki govorijo o spopadu civilizacij, kot tudi argumenti islamskih fundamentalistov, ki govorijo, da ne morejo živeti na Zahodu. Zato mora Evropa prenehati zavračati Turke, ki se kot muslimani niso sposobni prilagoditi življenju v Evropi. Prav tako bi v Evropsko unijo morale druge članice Sveta Evrope: Ukrajina, Gruzija, Armenija itd.

Koliko je Turčija v resnici laična država glede na delež islamistov na oblasti in s strahom pred nemir?

Kaj se bo zgodilo, nihče ne ve, vendar ne bi rekel, da gre za vzpon islamistov, temveč za spremembo politike. V Turčiji se politiki delijo na islamiste, ki so trenutno na oblasti, in laike, dediče reforme Kemala Atatürka. Ta laicism je podoben francoskemu iz prve polovice 20. Stoletja, kjer vsi verski prazniki in obredi ostajajo strogo v privatni sferi, tako da v skrajni verziji združenje pivovarjev lahko organizira javni nastop, kristjani pa ne. Turški laicism je bil na začetku ateističen in je želel dominirati nad religijo: javni uslužbenci niso smeli hoditi v džamijo, kar danes lahko. V tem smislu islamizem na turški način samo odstopa od laicizma in ni nevaren, saj ne želi dominirati.

Kaj to pomeni v praksi? Lahko npr. bratje hodijo po mestu v habitu?

Ne, vendar tega prav tako ne smejo hodže, derviši in rabini, kar je v redu. Če bo sprejeta nova ustava, se to lahko spremeni, cesar pa osebno se bi želel, saj bo družba videti bolj islamizirana, kot v resnici je. Obstaja tudi svoboda spremembe veroizpovedi, v kar se država ne meša. Kristjanov je sicer malo, vendar ne bi rekel, da jih samo tolerirajo, temveč jih tudi spoštujejo. Takšen je moj občutek.

Kako ocenjujete trenutno stanje islamsko-krščanskega dialoga na svetovni ravni?

Mislim, da je delo pri islamsko-krščanskem dialogu danes težje kot pred 43 leti, ko sem se s tem pričel ukvarjati: odnosi so napeti, muslimanski islamisti kažejo svojo kristjanofobijo, medtem ko se islamofobija ne pojavlja samo med tradicionalnimi kristjani, temveč še pogosteje med ljudmi, ki se kulturno pojmujejo za kristjane, vendar to niso. Obnašajo se podobno kot islamski ekstremisti – kot kulturna sredina, ki se definira v opoziciji proti drugače mislečim: kristjani smo, ker smo proti islamu.

Kje se fundamentalisti najpogosteje rekrutirajo?

Pri tako imenovanih kristjanih, ki jim je od vere ostala samo folklor,

krščanstvo pa enačijo s kulturo. Takšni radi omenjajo krščansko tradicijo, pri čemer na razlikujejo verske od politične, kar samo pelje vodo na mlin islamskim ekstremistom, ki vse kristjane enačijo s križarji. Ravno ta odnos je pripeljal do obojestranskega sovraštva, ki hranita eno drugo. Najhujše je, da pravi verniki tega ne opazijo in zato ne reagirajo na sovraštvo, ki ga znotraj religij, tako krščanstva kot muslimanstva, ni.

Kako gledate na arabsko pomlad?

Pojav arabske pomladi je za prihodnost zelo pomemben. Prišli smo skozi dobo islamizma in zavzeli stališče verskega pluralizma. Rekel bi, da so te spremembe važne iz dveh razlogov: ker so jih spodbudili mladi ljudje, generacija interneta, in ker so se osredotočile na človekove pravice. Problem je, ker za svoje ideje niso pridobili večine muslimanov, zato obstaja bojazen, da na poti do cilja arabska pomlad pride do islamistične faze. Pomembno je, da so se zgodile volitve, da je narod odločil, vendar pa so se s tem lahko razplamtela tudi pro-islamistična čustva. Kot nam govori zgodovina, so človekove pravice in temeljne svoboščine prelile mnogo krvi, dokler ni prišlo do oblikovanja modernih demokratičnih držav. Zato namesto da drugim delimo nasvete, jih raje spodbujajmo. V nasprotnem pri-

Lahko potegnete vzporednice med svojimi prvimi medverskimi srečanji in današnjimi?

Pred 40 leti islamofobija še ni osvojila Zahoda: to se je zgodilo po neuspehi integraciji druge generacije muslimanskih imigrantov v Franciji. Danes se ta socialni fenomen meša z religijo, takrat pa tega enostavno ni bilo in vse je bilo mnogo lažje. Opravič sem veliko obiskov v Slonokoščeni obali: skupaj z muslimanskimi in protestantskimi voditelji smo obiskovali krščanske in muslimanske skupnosti in jih spodbujali, da se med seboj srečajo in spoznajo. To ni bilo težko in mislim, da smo bili zelo uspešni.

Danes se sociopolitični problem nasilja spreminja in se, rekel bi, tihotapi v religije, ki zaradi tega trpijo. Napačno je trditi, da so same religije izvor nasilja, saj so bili največji moderni nasilneži besni ateisti: Hitler, Stalin itd. Očitno je, da so

pravzaprav ateisti najbolj nasilni. Ponekod sicer religija spremlja nasilje, vendar to ni zaradi nje same, temveč zaradi politike, ki jo zlorablja. Zato je laicizem zelo zanimiv: vsakomur njegovo – Bogu, kar je božje, cesarju, kar je cesarjevo.

V tem času ste četrtič v Bosni. Kako gledate na samo državo?

Težko govorim o državi, v kateri nisem živel, vendar opažam nekatere dobre in tudi nekatere slabe stvari. Želel bi, da kristjani in muslimani bolj sodelujejo, treba je vzpostaviti določene vezi med krščanskimi in muslimanskimi mesti, vasmi, skupnostmi. Če ni nikakršnih stikov, se med seboj ne bodo spoznali in bodo drug o drugem mislili najslabše. Slišijo se celo izjave, da je najboljša, da vsak poskrbi za svoj hrbet. Tako se ne ustvarja prihodnost! Treba je gledati na dolgi rok. Ne moremo govoriti, da so za vse slabo, kar se nam je zgodilo, krivi drugi. Podobne napake delajo določene francoske organizacije, ki pomagajo kristjanom na Vzhodu, vendar pri tem o muslimanih govorijo negativno. Tako se ne pripravlja prihodnost, temveč spodbuja sovraštvo. V nasprotju z njimi druge organizacije pomagajo preganjanim kristjanom, vendar hkrati spodbujajo medverski dialog z muslimani. To velja tudi za Bosno: če želi doseči mir, mora spremeniti svoj odnos do zapiranja

navznoter in varovanja lastnega hrbta. Samoizolacija vodi v nepoznavanje drugega, kar pa ponuja plodna tla za strah in predsodke, od koder je samo korak do sovraštva in agresije.

Prav tako pa v Bosni opažam tudi mnogo pozitivnih premikov, npr. medverski zbor br. Ivana Markovića in odprte šole, ki je, tako kot tista na Visokem, odprta za vse. Mislim, da vsak korak proti medverskemu dialogu ustvarja pozitiven pristop za prihodnost, čeprav bi mnogi, ki so med vojno veliko pretrpeli, to proglasili za naivno. Ko razmišljam o Bosni, imam vedno pred očmi Francoze in Nemce: v manj kot 75 letih so se borili na nasprotnih straneh v treh vojnah, danes pa jih veže čvrsto prijateljstvo in prepričanje, da je sodelovanje za lepo prihodnost vseh ljudi najpomembnejše.

Obstaja še kak uspešen model, ki bi se lahko uporabil v Bosni?

Seveda, takšni se vedno najdejo. Npr. v Pakistanu so bratje, ki so organizirali medverska srečanja, imeli svoje hiše, celo noviciat, sredi povsem muslimanskega sveta. V Indoneziji, najbolj muslimanski državi na svetu, je oblast organizirala masovna in večdnevna medverska srečanja, predstavniki različnih verstev pa so skupaj obiskovali izobraževalne ustanove: muslimanske, hindujske, protestantske in katoliške. Prav tako je zanimiva iniciativa jordanske kraljeve hiše, ki je po papeževem govoru v Regensburgu preprečila slab razplet situacije: papežu so poslali pismo 38 muslimanskih intelektualcev, ki so med drugim zapisali, da naj se kristjani in muslimani srečujejo ter skupaj razpravljajo ne o razlikah, marveč o ljubezni do Boga in bližnjega. Število podpisnikov tega pisma je kasneje naraslo na 250, in ker islam nima ne papeža ne kalifa, je tak konsenz še važnejši.

Po memben je tudi stavek, ki ga je papež Janez Pavel II. izrekel v govoru severnoafriškim škofom in se glasi: »Pomnožite srečanja med preprostimi ljudmi. S tem se ustvarja prihodnost!«

Kaj od tega ste uporabili v svoji istanbulski skupnosti?

V ramazanu smo organizirali iftar (svečano večerjo za konec dnevnega posta) za nekatere naše prijatelje. Poleg tega pogosto obiščem džamije, želel pa sem še nekaj več: prosil sem svoje muslimanske prijatelje, da grem z njimi v džamijo in skupaj z njimi molim. Ugotovili so, da ne želim spremeniti religije, temveč kot naslednik sv. Frančiška svojo molitev pridružiti njihovim. Verjamem, da je moja molitev, ko doseže Gospoda, enaka kot molitev pobožnih muslimanov: tudi mi se zahvaljujemo Gospodu, verujemo v njegovo milost in ga prosimo, naj se zgodi njegova volja. Prav tako se kot vsak duhovnik zavzemam za svoj narod in prosim Gospoda, da ga naredi bolj duhovnega, da mu oprostí grehe in da nas vse približa sebi. S takšno molitvijo se res počutim tako duhovnik kot brat – brat vseh ljudi. Hvala za pogovor.

Prevod in priredba: Zdenka Pišek
Povzeto po: Ivan Nujić

Nagradna številčna izpolnjevanica

Poiščite 10 besed, ki jih zahtevajo opisi, ter jih vodoravno vpišite v oštevilčena polja tako, da vsaki številki vedno pripada ista črka. Ob pravilni rešitvi boste v drugem in šestem stolpcu prebrali besede, ki so se zasliale iz nebes ob Jezusovem krstu.

1. oskrba bolnikov, gostov, 2. šesti največji hrvaški otok v Jadranskem morju, 3. poganka, ajdovska deklica, 4. reka v Sibiriji, 5. prostor z določenimi značilnostmi, ki obdaja osebo ali stvar, okolje, 6. četverkotnik z enakima nasprotnima stranicama in enakima nasprotnima kotoma, 7. stanje ujetega, 8. volna, motvoz, žica, zvita v kroglasto obliko, 9. morski sesalec z gosto dlako, vretenastim telesom in nogami, spremenjenimi v plavuti, 10. pisemski ovitek, ovojnica;

Sestavila: Francka Pavlič

19	20	13	7	25	6	4
8	15	13	5	18	10	4
4	12	3	11	14	12	4
12	7	14	11	19	7	12
4	9	6	11	7	14	20
13	15	9	6	15	11	3
18	12	7	20	15	19	20
8	10	15	6	5	11	5
20	12	18	10	7	14	12
8	18	17	7	13	20	4

Pravilna rešitev iz prejšnje številke se glasi:

Očenaš

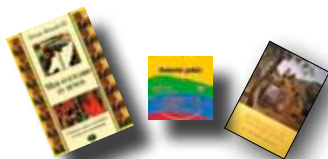
Na uredništvo smo prejeli 32 pravih odgovorov. Hvala za trud!

1. nagrada: **Peter Repovž**, Šmarjeta;
2. nagrada: **Metka Sušanj**, Jesenice;
3. nagrada: **Teodora Ošljaj**, Murska Sobota.

Čestitamo!

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Küzmičeva 6, 1000 Ljubljana), do 2. aprila 2013. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Milan Bizant, Med svetlobo in senco;
2. nagrada: DVD Duhovni poklic;
3. nagrada: 3 kompleti razglednic Sončna pesem.

Javier Garrido

Rožice sv. Frančiška

na novo prebrane in premišljene (5)

V. Kako je sveti Frančišek poslal svetega brata Bernarda Asiškega v Bologno, kjer je le-ta ustanovil samostan

Ker je Bog svetega Frančiška in njegove tovariše poklical in izvolil, da bi nosili Kristusov križ s srcem in z dejanji ter ga oznanjevali z jezikom, so se zdeli in so tudi res bili križani možje, bodisi glede obleke in strogega življenja bodisi glede svojih del in delovanja; in zato so si iz ljubezni do Kristusa raje želeli sramotenja in zaničevanja kakor pa posvetnih časti, spoštovanja ali praznih hval. Še celo veselili so se zasramovanja, časti pa so jih žalostile. Tako so šli po svetu kakor romarji in tujci, ničesar drugega noseč s seboj ko Kristusa križanega; in ker so bili poganjki prave trte, to je Kristusa, so obrodili mnogo dobrih sadov v dušah, ki so jih pridobili za Boga.

Na začetku reda se je zgodilo, da je sveti Frančišek poslal brata Bernarda v Bologno, da bi tam z milostjo, ki mu jo je Bog dal, za Boga obrodil sad. In brat Bernard se pokriža in se iz svete pokorščine napoti ter pride v Bologno. Ko ga otroci zagledajo v obnošeni in slabi obleki, ga močno zasmejujejo in zasramujejo, kakor se to dela z norcem. Brat Bernard pa iz ljubezni do Kristusa vse potrpežljivo in veselo prenaša; še več: nalašč hodi na mestni trg, da bi bil

še bolj osramočen. Ko tam tako sedi, se zbere okrog njega veliko otrok in ljudi: eden ga vleče zadaj za kapuco, drug od spredaj; ta ga obmetuje s prahom, oni s kamenjem; eden ga suva na to stran, drugi na drugo. Brat Bernard pa ostaja vedno veselega obraza, mirnodušen in potrpežljiv, ne pritožuje se in se ne gane; in več dni se vrača na isti prostor, da bi pretrpel enake stvari.

Ker pa je potrpežljivost delo popolnosti in dokaz kreposti, je neki učen doktor prava gledal in občudoval tako veliko stanovitnost in krepost brata Bernarda, ki se toliko dni prav od nobene nagajivosti ali sramotitve ni dal vznemiriti. In si je rekel sam pri sebi: »Ne more biti drugače, kot da je ta mož svetnik.« Približa se mu in ga vpraša: »Kdo si in po kaj si prišel sem?« V odgovor si seže brat v nedrje, izvleče Vodilo svetega Frančiška in mu ga da brati. Ko ga ta prebere in preudari njegovo veliko popolnost, se obrne z velikim strmenjem in občudovanjem k tovarišem in pravi: »Resnično, to je najpopolnejši red, o katerem sem kdaj slišal, in zato je tale s svojimi tovariši izmed najsvetejših ljudi na tem svetu, in kdor ga žali, hudo greši; častiti bi ga morali, ker je pravi božji prijatelj.« Bratu Bernardu pa reče: »Če si hočete tukaj ustanoviti dom, kjer bi vredno Bogu služili, vam ga rad podarim v zveličanje svoje duše.«

Brat Bernard odgovori: »Gospod, prepričan sem, da vas je naš Gospod Jezus Kristus navdihnil in zato sprejemem vašo ponudbo Kristusu v čast.« Tedaj sprepri sodnik z veliko

radostjo in ljubeznijo brata Bernarda na svoj dom; potem mu da obljubljeni bivališče, ki ga v celoti popravi in preuredi na lastne stroške. Od tega časa je postal oče in poseben varuh brata Bernarda in njegovih tovarišev.

Brata Bernarda je ljudstvo zaradi njegovih svetih govorov začelo tako čislati, da se je vsak imel za srečnega, če se ga je mogel dotakniti ali ga videti. On pa se je kot pravi učenec Kristusa in ponižnega Frančiška bal, da ne bi posvetne časti ovirale miru in zdravja njegove duše. Napoti se zato nekega dne in se vrne k svetemu Frančišku in mu pravi: »Oče, samostan že imamo v Bologni: pošlji tja brate, da ga ohranijo in tam prebivajo, ker jaz tam nisem nič več koristil, nasprotno, bal sem se, da ne bi zaradi prevelike časti, ki sem jo užival, več izgubil, kakor pa pridobil.«

Ko je sveti Frančišek po vrsti zvedel vse, kar je Bog po bratu Bernardu storil, se je zahvalil Bogu, ki je pričel tako množiti uboge učence križa. Poslal je tedaj v Bologno in Lombardijo nekaj svojih tovarišev, ki so na raznih krajih ustanovili mnogo samostanov.

V hvalo Jezusu Kristusu in ubožcu Frančišku. Amen.

Odmev za danes

Nedvomno gre tu za zgodovinsko omembo prvotnega junaštva frančiškanskega gibanja (zadostovalo bi prebrati prvo Vodilo, ki ni bilo potrjeno z bulo; primerjaj tudi vzporedna besedila *Treh tovarišev*, 38-39). Med vrsticami ni težko zaznati boja zoper učenost prav na simboličnem kraju, v univerzitetni Bologni.

Jasno je, da sta Frančiška in njegovo bratstvo zaznamovali »norost in sramota križa«. Gre za svojsko obzorje našega evangeljskega načrta življenja. V tem smislu je prvi odstavek vsekakor vreden razmisleka, ker izvrstno izraža notranje vzgibe podobne vrste življenja, tako malo razumnega.

Toda zakaj imamo občutek, ko končamo z branjem poglavja, da skrajna ponižnost, ki se zagovarja, vodi do samopoveščevanja skupine, ki je »najpopolnejša«?

Kljub vsemu se sleherno verujoče srce čuti – kakor oni doktor prava – pritegnjeno od razsvetljene prosojnosti tega, kaj pomeni biti Jezusov učenec do konca. Pod milim nebom, ne računajoč na tveganje, brez pastoralnega načrtovanja, nezaščiten, samo zaradi ljubezni, ki se poistoveti s Križanim.

Frančiškanska mistika ima svoje dvoumnosti in nevarnosti, toda nihče ji ne more odvzeti njene skrajnosti v predanosti.

Koliko racionaliziramo – moj Bog! – naše strahove pred trpljenjem, neuspemom, nezaščitenostjo.

Bernard je bil uspešen, a je pazil, da se ne ujame v svoje mreže. Tako zelo smo odvisni od uspeha ...

Se nadaljuje.

Posodobljeni prevod Alojzija Resa
pregledal br. Miran Špelič.
Odmeve prevedel Robert Kralj.

Novice iz Svete dežele

DECEMBER 2012: Katoliška akcija iz Vicenze za pomoč betlehemskim družinam. Katoliške družine iz Vicenze, ki so vključene v Katoliško akcijo Vicenze, že od leta 2005 velikodušno podpirajo betlehemske družine v stiski. Projekt se je pričel z namenom pomagati družinam pri zdravstveni oskrbi preko privatnega zavarovanja, ker je javno zdravstvo v Betlehemu docela neprimerno, tako v finančnem kot v smislu zagotavljanja zdravstvenih kapacitet. Kljub prizadevanjem palestinskih oblasti na tem področju v zadnjih letih ni prišlo do nobenega premika. Zato se od leta 2010 naprej sredstva italijanskih družin namenjajo za izboljšanje življenjskih pogojev, ki zanje skrbi *Frančiškanska služba za socialno pomoč*. Letos bo zaradi prispevkov družin iz Vicenze, sodelovanja nevladnih organizacij in prizadevanj Frančiškanske službe lahko stekla obnova domov družin iz Betlehema.

JANUAR 2013: Stanje v Siriji se slabša, humanitarna pomoč je še vedno nujno potrebna. Po podatkih urada Visokega komisariata Združenih narodov za človekove pravice je bilo v Siriji od 15. marca 2011 naprej ubitih 60.000 ljudi. Zaradi poplav in snežnih viharjev je oteženo delo humanitarne pomoči. Frančiškani v Siriji še naprej nudijo pomoč družinam, ki so izgubile svojce.

Branje krščanskega napisa iz 4. stoletja, kot če bi bili tam: pojasnila arheologa Giuseppeja, ki opravlja civilno služenje v Jeruzalemu. V zgradbi jeruzalemskega *Studium Biblicum Franciscanum* z muzejem so razstavljene zanimive arhitekturne najdbe, kot so kostnice s krščansko-židovskega pokopališča iz 1. in 2. stoletja, ki so jih sredi novembra odkrili na pobočjih Oljske gore.

Najnovejši predmet raziskav je zanimiv nagrobni napis, ki ima veliko krščansko vrednost in verjetno datira iz 4. stoletja.

Bilten arheološkega muzeja. Marca 2012 so začeli preučevati in kataloško urejati najdbe arheološkega muzeja *Studium Biblicum Franciscanum*. To je dalo idejo za bilten, ki ga bodo urejali prostovoljci, ki delajo v muzeju. V pomoč bo turistom in romarjem pri razumevanju pomena teh »kamnov« ter kako so kamni povezani z zgodbo o Jezusu.

FEBRUAR 2013: Samostan sv. Frančiška Ad Cenaculum znova odprt za romarje. V cerkvi samostana na gori Sion, le nekaj korakov od prizorišča obhajanja zadnje večerje, je od 1. februarja 2013 naprej spet možno darovati mašo. Frančiškanski bratje pa se bodo lahko vrnili živeti v popolnoma obnovljen samostan. Zdaj sta na vrsti obnova vrta in spodnje samostanske kapele. Obnova je del projekta z naslovom »Jeruzalem, kamni spominov«, ki pomenijo hojo po

stopinjah Jezusovih dogodkov na zemlji.

Javno delo v Jeruzalemu: Nando pripoveduje svojo zgodbo ob sklepu svojega služenja. Nando pravi, da je bilo to leto zanj obdobje odkritij in osebne rasti, ker je spoznal, da je življenje idealno le, če se nauči služiti sočloveku. Pravi tudi, da je imel srečo, da je lahko delal v Jeruzalemu, kjer ga je vsak kamen spominjal in pričeval, da je ta ideal služenja drugemu postal konkreten, postal »meso« pred približno 2000 leti, ko je Bog postal človek in si je izbral to, da bo služil njemu, človeku.

Poročilo bratov frančiškanov, ki delujejo v najbolj zanikrnih delih Kaira, kjer pomagajo otrokom in družinam. Pater Ibrahim Faltas med drugim poroča, da bratje nudijo karitativno pomoč na sedmih področjih, od medicinske in prehranske oskrbe do izobraževanja, poletnega kampa za 40-50 otrok na morju, pomoči pri najemnici za bivališča itd. To delovanje jim omogoča **ATS pro Terra Sancta**, ki frančiškane podpira že vrsto let s pomočjo projekta »Egipt za podporo kristjanom«.

Izbral in pripravljal br. Boštjan Horvat

Sprememba Božje previdnosti?

Obraz hebrejske Cerkve se je s priseljenci globoko spremenil. V cerkveni skupnosti je vedno več otrok priseljencev, ki obiskujejo javne šole in se vključujejo v izraelsko družbo ... Srečanje s patriarhovim vikarjem, p. Davidom Neuhausom.

Pater David Neuhaus je jezuit, ki je v Jeruzalemu vikar (namestnik) latinskega patriarha za hebrejsko govoreče katolike. V tem prispevku nam skozi pogovor razodeva spremembo, ki se v zadnjih dvajsetih letih dogaja v majhni, a pomembni skupnosti hebrejsko govorečih kristjanov. Njihovo priseljevanje spreminja Izrael, pa tudi Cerkev v njem. Po tradiciji so Hebrejci kristjane v Sveti deželi vedno imeli za pripadnike arabskega sveta; »drugi« kristjani (Evropejci, Američani, Brazilci, Azijci) pa so bili zanje občasni romarji. Danes živijo v Izraelu Indijci in Filipinci: so kristjani, po ulicah radi organizirajo procesije in njihovi otroci obiskujejo javne šole. Mnogi so zaposleni v izraelskih družinah. Govorijo in razumejo hebrejsko. Bogoslužje krščanske skupnosti obhajajo po hebrejsko ... Gre za dejstvo, za okoliščino, ki jo vsakdo lahko razume kot delo »previdnosti« v krajevni Cerkvi.

Sprememba se ni rodila zaradi političnega boja, marveč iz molitve. Ljudje so evangelizirali s svojo preprostostjo, s spoštovanjem drugih in brez kakršnekoli težnje po prozelitizmu. P. David pripoveduje, da so z rojstvom izraelske države sem prišli mnogi katoliki in drugi kristjani. Za ceno velikih naporov so se poistovetili s Cerkvijo arabskega jezika in ustanovili skupine, ki so pozneje zaživele

kot *Delo sv. Jakoba*. Šlo je za katolike, katerih starši so bili Hebrejci, ali pa za Hebrejce, ki so se odločili, da bi postali katoličani, pa tudi za ljudi brez posebnih vezi s hebrejstvom, vendar so se odločili za radikalno povezanost s hebrejskim ljudstvom.

Okoliščina, ki čisto naravno rojeva težave in napetosti ...

Postavi se nam vprašanje, ali nastaja »hebrejska Cerkve« ali pa »Cerkev hebrejskega jezika« znotraj Božje Cerkve, ki je v Izraelu? Če bi govorili o prvi, bi predvsem poudarili njeno vez s hebrejskim izročilom, z drugo opredelitvijo pa pomen Cerkve hebrejskega jezika znotraj sodobne izraelske družbe. Smo pred dvema izzivoma inkulturacije, ki bosta pripeljala do različnih izidov.

Nadalje gre za bolj splošni vidik: Cerkev (oz. vse krščanske Cerkve) se je v vsej zgodovini srečevala z družbo, ki je bila večini poganska, muslimanska, budistična, hinduistična ali ateistična. Po ustanovitvi države Izrael leta 1948 se je Cerkev prvič v zgodovini znašla kot manjšina pred hebrejsko večino. Zato je bilo potrebno sprejeti odgovornost za to, da postane del krajevne Cerkve in ne zgolj lobi (kar bi sicer lahko bilo upravičeno, kot je recimo to za *Karitas* ali pa za *Pravičnost in mir*) in da ima kot taka svoj lastni glas in lastno lestvico prednostnih nalog in da vesoljno Cerkev ozavešča o svojih hebrejskih koreninah in dediščini. Poleg slepe ulice političnega konflikta med Izraelci in Palestinci, zasedbe ozemlja, protestov in nasilja, zatiranja in naseljevanja se je skupnost kristjanov znašla v nevarnosti, da prenese vse te napetosti celo v svojo krajevno Cerkev.

Teža konflikta ima svojo težo ...

»Smo katoliki in ne nacionalisti,« poudarja p. David. Nekdo je začel teoretizirati o »dveh Cerkvah za dve ljudstvi«, a za p. Davida je tako stališče pohujšljivo. Znotraj Cerkva ni dveh ljudstev. Naše pričevanje znotraj izraelske družbe mora biti pristno in se mora potegovati za ohranjanje edinosti. Mogoče je imeti enotno Cerkev, četudi obstajajo v družbi napetosti in vojna. Vendar pa v istem hipu potrebujemo pastoralno samostojnost, kajti večina krajevne Cerkve (ki je palestinsko-arabska) ima svoje značilnosti, tako kot jih ima tudi naša hebrejska krščanska skupnost. Prav s tega stališča zelo cenim, da nam je že prejšnji latinski patriarh Michel Sabbah priznal našo potrebno po samostojnosti (avtonomiji) znotraj krajevne Cerkve.

Ali z družbenega stališča obstaja razlika med začetki hebrejsko izražajoče se skupnosti in današnjo resničnostjo?

P. David misli, da ni velike razlike. Skupnost (*qehilot*) je več ali manj ostala ista, saj večina članov naše skupnosti ni rojena v Izraelu. Seveda imamo danes

precej otrok, ki so tukaj rojeni, obiskujejo izraelske javne šole in tekoče govorijo hebrejsko. Trudimo se, da bi to novo generacijo uspeli versko vzgojiti.

Stvar, ki v prejšnjih generacijah ni uspela, vendar pa ...

Tisti, ki prihajajo v naše skupnosti, imajo namen za vedno ostati v državi, saj jim je hebrejska izraznost v tem svetu, zaznamovanem s preseljevanjem in mobilnostjo, pomenljiva. V petdesetih letih so nekateri govorili prav tako, a so pozneje so mnogi vseeno odšli ali se med potjo izgubili ... Edina stvar, ki skupnosti lahko da obstojnost, je izročanje vere naprej. Pomembno je torej, da ustvarjamo tradicijo (izročilo) in da se v tem izročilu mladi poročajo ter ustanavljajo svoje družine.

Med nalogami skupnosti hebrejskega jezika je prav gotov tudi naslednja: biti most med Hebrejci in kristjani. Kako danes to uresničujemo?

Nisem prepričan, da je to le naloga kristjanov v *qehili*, mislim, da je to naloga *qehile* kot take. Biti most med Hebrejci in vesoljno Cerkvijo je temelj, na katerega so mislili že njeni ustanovitelji in je seveda še danes pomemben. Pred koncilom je to bilo nekaj novega, danes pa je to že v veliki meri uresničeno dejstvo, čeprav se

to med hebrejskim svetom in krajevno Cerkvijo še naprej razvija in je marsikje še vedno nekaj novega. Tu moramo še veliko narediti, da bi še bolj vedeli, v kakšni miselni zvezi lahko zgradimo ta odnos. Ne gre namreč za isto stvar v odnosu hebrejskega sveta do vesoljne Cerkve, kot gre v odnosu Hebrejcev do krajevne Cerkve na Srednjem

vzhodu. Nova generacija ima tu veliko poklicanost. Pri tem pa igra veliko vlogo tudi sposobnost pastirjev, ki naj bodo sposobni pogovarjati se ne le hebrejsko, marveč tudi arabsko.

Gre tudi za pričevanje za mir in pravičnost in pa za odpuščanje in spravo ...

Naša prva naloga ni v tem, da zastavljamo svoje moči za dialog, saj smo za to premajhni. Smo pa za to, da se znotraj Cerkve trudimo za pričevanje zanj. Še zlasti so k temu poklicani voditelji Cerkve. Nikoli ne smemo pozabiti, da so med nami člani skupnosti, ki pripadajo izraelski družbi, in da imamo tudi člane krajevne Cerkve, ki so del palestinsko-arabske družbe. Prav tako niti za hip ne smemo pozabiti, da obe skupini sestavljata isto Cerkev. In v tem je naš izziv: najti moramo prave besede, da lahko živimo v konfliktu, ki obstaja, ne da bi od tu zbežali. V praktičnem življenju to ni lahko. Ravno ta čas začnemo delati z Arabci, ki pripadajo naši *qehili*, in s tistimi, ki pripadajo širšemu arabskemu svetu, in z njimi vzpostavljamo stike. Vendar smo šele na začetku. Dejstvo, da imamo patriarha, ki je po rodu Arabec, govori o tem, da se v Cerkvi nekaj novega dogaja in da se zavedanje spreminja na boljše.

Našo stvarnost moramo svetu predstaviti z govoric, ki nedvoumno in celovito prikaže zapletenost Cerkve v Sveti deželi. Ne gre za to, da pridemo do miru, ker tega nismo sposobni, marveč da imamo vsaj različno, večplastno govorjenje o tukajšnjem konfliktu. To pa zmoremo.

Smo tudi priče obiskov dveh papežev v Sveti deželi.

Da, in to zelo koristnih. Spomnimo se predvsem na dela Janeza Pavla II. Njegov govor mogoče ni bil posebej jase, dela pa so bila: šel je tja, kamor je bilo potrebno iti, malo k muslimanom, malo k Hebrejcem v Jad Vašem in k beguncem v taborišče. Vse to je nekoliko (pozitivno) zmedlo običajno govorjenje tistih, ki razmišljajo po točno določenih vzorcih. Potem je prišel papež Benedikt XVI., ki je naredil prav iste stvari, a je še bolj jasno spregovoril. In to nam je zelo pomagalo. Za tiste, ki bi bili radi le v odnosu z Izraelom in ne s Palestinci ali pa le s Palestinci in ne z Izraelom, je zdaj to nekoliko težje. Biti na strani samo enega je močno izzivajoče. Biti le na eni strani je seveda lahko upravičeno, vendar pa to ni krščansko stališče, ki v ljubezni hoče vse zaobseči.

Kakšno prihodnost je za *qehilo* mogoče videti znotraj krajevne Cerkve?

Zaenkrat ni mogoče predvideti, kakšna bo tradicija, ki se bo v prihodnosti razvijala. Lahko pa si predstavljamo glavne smeri njenega razvoja. Mislim, da ta Cerkev bo obstala. Bo majhna in v svoji notranjosti bo vedno imela napetosti. To je del tukajšnje resničnosti in tako bo ostalo tudi v prihodnje. V tem trenutku je pomembno, da ne mislimo več, kako je mogoče neko tradicijo vsiliti od zunaj, in da Cerkvi damo priložnost njenega obstoja. Velikega pomena je, da se liturgija nadaljuje in da jo bomo

še izboljševali, vse dokler ne bo prišla do dokončnega izraza. Kar se tiče verouka, lahko rečemo, da obstaja zelo pomembna skupina, ki v hebrejščino prevaja Komentarij Katekizma katoliške Cerkve. In prav to so po mojem mnenju prednostne naloge tega trenutka. Pred vsemi temi pa je še ena, in sicer: ali nam bo uspelo vero prenesti na novo generacijo. V tem smislu delo z otroki in mladimi usmerjamo v prizadevanje, da bi slednji v *qehili* našli nekaj lepega, srečnega in privlačnega. Glasba nam je pri tem v veliko pomoč. Tako se oblikuje izročilo te krajevne Cerkve. Njene dokončne oblike pa seveda ne bom mogel videti.

Živimo v zgodovinskem trenutku, ki nas kliče k temu, da veliko delamo. In prav za to se trudimo.

Prevedeno in povzeto iz revije *Terrasanta*, št. 6/2012, str. 32–36

Darovi za Sveto deželo

od 4. 10. 2012 do 30. 1. 2013

1.150 €	Karitas Renče
500 €	Kobi Tatjana
100 €	Šuštar Peter, Vučko Mojca, Poljšak Alenka, Kernel Leon
50 €	Beravs Franc, Grubelnik Vlasta (2x), Beravs Nika (2x)
40 €	Zajc Franc
30 €	Jaklitsch Marjeta, Malalan Nika, Kunc Jožef
20 €	Ipavec Jožica, Skolaris Talica, Konig Ana, Butala Janez, Kus Romana, g. Stane, Milena Ana Hace
25 €	Stanič Stanislav
15 €	Čibej Darja
12 €	Stanič Stanislav
10 €	Ogrinc Darja, Jakopič Frančiška, Bizjak Stanko, Benedik Ivanka, Erzar Jože
5 €	g. Mozetič, Skorjanc Ana

Bog povrni!

Uredila Majda

Rdeči otok – 1. del

Tiste dni v novembru je v Ljubljani deževalo kot za stavo, na Primorskem je pihala burja in v hribih je snežilo. Bolj pustega in neprijaznega vremena bi si ne mogli zamisliti. Pa še stavke so se napovedovale po slovenskih mestih. Odlična priložnost, da s skupino 15 prijateljev Svete dežele pod duhovnim vodstvom p. Petra Lavriha in v organizaciji agencije Oskar iz Kranja zapustimo domovino in se za nekaj časa preselimo v kraje onstran ekvatorja, kjer je večno poletje in kjer že dolgo ni deževalo. Cilj našega romanja je bil tokrat Madagaskar.

O njem sem že veliko slišal in bral v verskem tisku, še posebej v Misijonskih obzorjih, največ informacij pa sem dobil ob gledanju odličnega televizijskega filma o Pedru Opeki, ki ga je mojstrsko režiral Jože Možina. Kdo bi si potem

ne zaželel od blizu videti krajev, kjer je naš argentinski rojak s svojo voljo, znanjem, vero in ljubeznijo do bližnjega iz pekla predmestnih smetišč ustvaril Akamasoo, sodobno naselje za ljudi z dna družbe, in jim je tako vrnil človeško

dostojanstvo. In tudi drugih krajev na tem velikem otoku sredi Indijskega oceana, kjer že dolga desetletja nesebično delujejo tudi drugi slovenski misijonarji in misijonarke, pa o njih premalo vemo.

Da je korupcija rak rana Madagaskarju, smo romarji na lastni koži občutili že takoj po pristanku letala na letališču glavnega malgaškega mesta Antananarivo. Policist, ki je pregledoval naše potne liste, nas ni hotel spustiti naprej, ker po njegovem v prijavnem obrazcu nismo navedli imena hotela, kjer bomo prebili prvo noč. To je vedela samo samo naša vodnica Ajda iz agencije Oskar, ki pa je pripotovala na otok že pred nami in nas je čakala pred letališkim poslopjem. Po mučnem čakanju nam je policist vendarle dal vedeti, da se da problem rešiti, če vtaknemo v potne liste po kakšen bankovec za 5 EUR. No, ugodili smo mu, saj nam drugega ni preostalo, ostal pa je neprijeten občutek.

Naslednji dan smo obiskali Pedrovo Akamasoo, po slovensko »dobri prijatelji«, kakor se imenuje eno najbolje urejenih bivalnih naselij v mestu. Na tisoče hiš z majhnimi dvorišči in obdelanimi vrtnički se v terasah dviga po bregu proti vrhu hriba. Po ulicah so

se se valile množice mladine, od prvošolčkov do gimnazijcev, urejenih, v modrih uniformah, veselih obrazov, kajti bilo je sredi zgodnjega popoldneva, ko so se zaprla šolska vrata. Prijazno so nas pozdravljali in nam segali v roke, a začuda nihče ni stegnil dlani, da bi kaj prosil, kar se je tam zunaj na ulicah mesta ves čas dogajalo. Pedrova vzgoja deluje in korenito spreminja ljudi, sem si rekel sam pri sebi. Našega velikega misijonarja žal nismo našli doma, bil je nekje v tujini, pač pa smo imeli slovenski romarji v cerkvi tik ob njegovi hiši svojo mašo, ki jo je daroval p. Peter. Ko so to odkrili otroci iz okolice, so začeli drug za drugim kapljati v cerkev in na koncu tudi ubrano zapeli skupaj z nami.

Še eno noč smo prespali v Antannarivu, potem pa smo naložili kovčke na minibus in se odpeljali po glavni asfaltirani cesti proti jugu. Pot nas je peljala po razgibani pokrajini, mimo revnih naselij in riževih polj. Občasno smo se

ustavljali in opazovali kmete, ki so sadili riž. Nekateri so orali polja z zebuji, kakor na Madagaskarju imenujejo grbasto govedo, drugi so s šilastimi lopatami razbijali grude zemlje ali pa po njih, če so bile v vodi, vodili mršave vole, da so jih spreminjali v mehko blato, v katero so nato ženske sadile šope riževih sadik. Za nas je bilo vse to novo in nenavadno, zato smo veliko fotografirali.

Pokrajino z riževimi polji so kmalu zamenjali gozdovi evkaliptov in borov, ki so jih verjetno posadili še v času francoske vladavine, ko je bil otok francoska kolonija. Ti nasadi so zdaj kazali kaj klavrno podobo. Nekateri so bili že precej izsekani, drugi pa požgani. Zaradi hitrega naraščanja prebivalstva, kar 44 odstotkov ljudi je mlajših od 14 let, so potrebe po hrani velike, gozdno drevje pa raste na še dokaj rodovitni zemlji, ki bi lahko namesto lesa dajala maniok, koruzo, ananas, banane in liči. Po drugi strani pa so velike potrebe po energetskih virih. Les, ki ga domačini posekajo, predelajo v oglje, in to je glavni vir energije v malgaških gospodinjstvih, obenem pa dokaj zanesljiv zaslužek ljudi v gozdni pokrajini. Ves čas našega potovanja smo ob cestah v gozdnatih predelih videvali prodajalce z velikimi vrečami iz jute, polnimi oglja. Največ ga seveda porabijo v velikih mestih, ker je cenejše gorivo od plina ali elektrike.

Se nadaljuje.
Franc Šivic

K patru Piju v San Giovanni Rotondo

Monte Gargano – Pietrelcina, Loreto – Marijina hiša, Lanciano – evharistični čudež
Od 27. do 30. aprila 2013 (avtobus)

1. dan, 27. 4. (sobota): Okoli 5:00 odhod v Loreto, maša, malica po svoje; popoldne nadaljevanje do San Giovanni Rotondo. Namestitev za 3 dni, večerja.

2. dan, 28. 4.: Nedelja pri PATRU PIJU, popoldne do Monte Gargano, Sveti nadangel Mihael, nazaj v San Giovanni, večerja.

3. dan, 29. 4. (ponedeljek): Obisk Pietrelcine, patrovega rojstnega kraja in kraja njegove mladosti, povratek v San Giovanni, večerne pobožnosti, večerja.

4. dan, 30. 4. (torek): LANCIANO, evharistični čudež, na poti proti domu, evharistično slavje na kraju najstarejšega znamenja evharistije na evropskih tleh. Pozno zvečer doma.

CENA ZA VSE, KAR JE NA PROGRAMU: 290 EUR (avtobusni prevoz na celotni poti, 3x polpenzion s pijačo pri večerji, cestnine in prispevki, DVD, organizacija, nezgodno zavarovanje Elvia). Ob prijavi: Ime in priimek, rojstni datum, prvi del plačila: 100 EUR.

Ekumensko romanje

Moskva, Sergijev posad, Sankt Peterburg, Carskoje selo, Peterhof
Od 12. do 17. Junija 2013

1. dan, 12. 6.: zjutraj avtobusni prevoz iz Ljubljane na Dunaj, letalo v Moskvo, večerja in prenočevanje.

2. dan, 13. 6.: zajtrk, avtobusni ogled Moskve, sv. maša v katoliški katedrali, srečanje z nuncijem msgr. Jurkovičem, obisk pravoslavne patriarhije in bogoslovja, druge moskovske znamenitosti, večerja ali pozno kosilo, sprehod po Rdečem trgu ali po želji vožnja s podzemno železnico, ki ima ogleda vredne postaje, počitek.

3. dan, 14. 6.: zajtrk, sv. maša v katoliški cerkvi, obisk čudovitega samostana Sergijev Posad, ogled celotnega samostanskega naselja, kosilo, povratek v Moskvo in pozno zvečer z vlakom v Sankt Peterburg, kupeji po 4 ležišča.

4. dan, 15. 6.: prihod v Sankt Peterburg, avtobusni ogled mesta, obisk najlepše zbirke umetnin – Ermitaž, Petropavlovka trdnjava, reka Neva, Isaakijevska cerkev, sv. maša v katoliški cerkvi, namestitev v hotelu, večerja, prenočevanje.

5. dan, 16. 6.: zajtrk v hotelu, sv. maša v katoliški cerkvi, Carsko selo (Puškino), ena izmed rezidenc carja Petra I., večerja, prenočevanje.

6. dan, 17. 6.: po zajtrku sv. maša, obisk obmorske carske rezidence Peterhof, odhod na letališče in polet na Dunaj. Zvečer avtobusni prevoz v Ljubljano.

Duhovno vodstvo: prof. dr. Anton Štrukelj in p. Peter Lavrih.

Cena romanja (članska): 1.190 EUR (udeležba nad 40 oseb); 1.290 EUR (udeležba nad 30 oseb); 1.390 EUR (udeležba nad 20 oseb) (za člane društva PSVD) in vključuje, namestitev na vlaku in v hotelih, hrana kot v programu, letalski

prevoz, vsi avtobusni prevozi, vstopnine, kot so v programu, vodstvo, organizacija in DDV. Namestitev je polpenzijska razen dneva, ko je nočna vožnja z vlakom.

NEVKLJUČUJE: pridobitev ruske vize 35€. Za pridobitev ruske vize na konzulatu v Ljubljani je potrebno rusko povabilo, ki ga bo posredovala ruska agencija, **izpolnitev formularja in predložitev veljavnega potnega lista na društvo.** Postopek bo potekal mesec dni pred odhodom. Na vlaku ni enoposteljnih kabin. Doplačilo za napitnine: 20 EUR.

Prijave že sprejemamo (plačilo ob prijavi 200 EUR, ostalo mesec pred odhodom), sicer pa najpozneje do 1. marca 2013 (kasneje, če bo še prostor).

Kelmoraj in Berlin

V Kelmoranj (Köln) in Berlin (Egipčanska razstava Nofretete) 5 dni - vlak (brez nočnih voženj) 4 nočitve. Od 6. do 10. aprila 2013

1. dan, 6. 4. (sobota): zjutraj ob 7:27 odhod vlaka iz Ljubljane za München in naprej za Berlin. Namestitev v hotelu za 3 noči (večerja iz lastne torbe).

2. dan, 7. 4. (bela nedelja): dan za Berlin z nedeljsko sv. mašo. Ogled razstave Nofretete.

3. dan, 8. 4. (ponedeljek): zajtrk, ogledovanje mestnih znamenitosti, ki jih bo pripravil izseljeniški župnik g. Dori. Možnost večerne predstave v operi, glede na zanimanje. Za premikanje v mestu ne bomo imeli posebnega avtobusa, ampak dnevno vozovnico za javni prevoz.

Program Berlin: Berlinski zid, ostanki, Brandenburška vrata, Unter den Linden, katedrala Sv. Hedvige, Nemški

muzej, Potsdamer Platz, Pergamonmuseum, Altes Museum, Berliner Dom, Marienkirche, zgradba nemškega parlamenta – naštetih je le nekaj znamenitosti, ki jih bomo razporedili skozi dneve bivanja v Berlinu.

4. dan, 9. 4. (torek): po zajtrku odhod z vlakom v Köln, ogled katedrale Sv. treh kraljev v Kölnu, dominikanske cerkve sv. Alberta. Prenočevanje v mladinskem hotelu.

5. dan, 10. 4. (sreda): po zajtrku ob 9:37 odhod vlaka proti Münchnu s prihodom v Ljubljano ob 21:06.

Cena: 460 EUR (članska) in vsebuje vožnjo z vlakom na celotni relaciji, 3 x prenočevanje v hotelu z zajtrkom v Berlinu in 1 x v Kölnu v mladinskem domu. Ne vključuje: dnevni kart za javni prevoz v Berlinu, vstopnin, vstopnic za predstavo, razstavo. Prijave sprejemamo takoj (zaradi rezervacij mest na vlakih – najpozneje do 1. marca 2013), sicer pa največ 20. Prijava je sprejeta, ko je vplačan prvi del – 150 EUR. Potrebni podatki pri prijavi: ime in priimek, rojstni datum, številka os. dokumenta.

Pripravil p. Peter

DRUŠTVO PRIJATELJEV SVETE DEŽELE
V SLOVENIJI

TRŽAŠKA 85, SLO - 1000 LJUBLJANA,
REPUBLIKA SLOVENIJA

TEL.: +386 (0)1.24.44.250,

FAX.: +386 (0)1.24.44.251;

GSM: 041.669.134

HTTP://WWW.SVETA-DEZELA.SI

E-MAIL: KOMISARIAT@RKC.SI

TRR: 05100-8010149684

ID.DDV: SI67460607 (DAVČNI ZAVEZANEC)

Kenan B. Osborne OFM

FRANČIŠKANSKO INTELKTUALNO IZROČILO

Zbirka Frančiškanska dediščina je zasnovana tako, da bo učiteljem, pridigarjem, vzgojiteljem in odgovornim za formacijo, pastoralnim delavcem in laikom, ki so povezani s frančiškanskim gibanjem ponudila nekaj temeljnih tem, ki prevladujejo v našem intelektualnem izročilu.

Vsak zvezek bo sicer zaokrožena celota, kar pa ne pomeni, da razloži že vse. Dolgoročno pa upamo, da bodo paberkovanja mnogoterih zvezkov zvedave-mu študentu omogočila, da dojame frančiškansko intelektualno izročilo v njegovi celovitosti.

Format: **16 x 23 cm; broširano**

Obseg: **88 strani**

Cena: **5 €** (za bralce Brata Frančiška do 31. 3. 2013 samo **4 €**)

Krizostom Komar OFM

PREKO TRPLJENJA V VSTAJENJE

To knjižico p. Krizostoma Komarja OFM bi morali imeti vsak dan v rokah. Pomislimo: če bi na svetu bila samo ena stvar, ki je dragocenejša kakor z ljubeznijo objeto trpljenje, bi Jezus, učlovečeni Bog, učlovečena Božja modrost, moral izbrati tisto – pa je izbral križ, najdragocenejše. Največji apostol širjenja molitve svetega križevega pota frančiškan, sveti Leonard Portomavriški (1676-1751), je zapisal, da je molitev križevega pota vrhunec, akademija duhovnega življenja. Ko z Jezusom in Marijo stopamo od postaje do postaje križevega pota, podoživljamo njuno trpljenje, daro-

vano iz ljubezni do nas, in dopuščamo, da Gospod upodablja naša srca po svojem in Marijinem srcu. Ko molimo križev pot, se kesamo svojih grehov ter se odvrčamo od njih. Trpeči, umrli in vstali Odrašenik pa nam v obilju deli darove Svetega Duha, posebej največjega od njih, ki je ljubezen do Boga in do bližnjega.

Format: **12 x 12 cm; broširano**

Obseg: **112 strani**

Cena: **4 €** (za bralce Brata Frančiška do 31. 3. 2013 samo **3 €**)

NAPOVEDUJEMO

Christian Gostečnik OFM

RELACIJSKA PARADIGMA IN KLINIČNA PRAKSA

Predstavljeno lahko naročite na naslovu: **Založba Brat Frančišek**

Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 2429312; faks: 01 2429313; e-mail: zbf@ofm.si

<http://ofm.rkc.si/zbf/>

